

Giới thiệu Sợ Mất Em

Thể loại: ngôn tình hiện đại, đáng yêu, nhẹ nhàng sủng

"Ở thế giới của anh thì em đừng nên tùy ý bước vào, nếu muốn thì tự anh có thể bước vào thế giới của em."

Chu Hiểu Linh hỏi anh rằng: Anh sợ gì nhất?

Hàn Quân Thiên trả lời: Anh sợ sau này có thể làm tổn thương em, sợ sau này có người thay thế anh bên em, sợ anh không xứng với em,... vv Nói tóm lại anh "Sợ mất em!"^^

Bạn đang đọc truyện *Sợ Mất Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Cô gái lạ

Một ngày nắng gắt, có chút gió lùa nhẹ qua những hàng cây, có bóng dáng hai học sinh đứng trò chuyện thẹn thùng, dường như cả hai đang nhìn nhau không nói lời nào. Đột nhiên cô gái mở lời không thẹn thùng.

"Lập Phong cậu có thể chờ mình 3 năm không?"

"Mình sẽ chờ cậu...! Chu Hiểu Linh...mình sẽ chờ...!" - Lập Phong nắm lấy tay cô. "Cậu phải giữ liên lạc với mình!"

"Được rồi! Mình sẽ gọi cậu... Cậu không được quên mình!" - Cô rơm rớm nước mắt.

Đột nhiên phía xa có tiếng còi xe vang lên "tin..tin.....tin..tin" là ba ba cô đến đón.

"Vậy mình về đây!" - Cô nói lời tạm biệt dù biết cô không muốn.

"Khi nào đi cậu nhớ gọi mình, mình sẽ đến tiễn!" - Lập Phong nói với cô và nắm lấy cánh tay cô.

"Mình sẽ liên lạc với cậu! Tạm biệt. Mình sẽ rất nhớ cậu..." - Cô luyến tiếc nhìn anh.

Nói xong Hiểu Linh và Lập Phong tạm biệt nhau, Hiểu Linh hướng về phía chiếc xe. Chiếc xe là của quản gia nhà cô có phần hơi cũ kỹ nhưng có người đến đón là tốt rồi, còn có ba ba cô nên cô rất vui.

"Ba ba tới đón con!" - Cô ngạc nhiên hỏi ông và làm nũng nắm lấy cánh tay ông.

"Ba ba không thể đến đón con gái của ba ba sao...?" - Ba Chu cũng ngạc nhiên.

"Có thể... Nhưng con còn giận...hừ!" - Nói xong biểu môi quay ra phía cửa xe nhìn phong cảnh không thèm để ý đến ba ba nữa.

"Ba xin lỗi... Nhưng con có thể đồng ý đi du học ba rất vui!" - Ba Chu xoa đầu cô.

"Hừ" - Cô tỏ vẻ buồn bực và im lặng.

"Mẹ con đang ở nhà chờ con!" - Ba Chu nói tiếp.

"Mẹ...? Mẹ đến tìm con? Mẹ có giận con không? Ba ba ghé tiệm bánh ngọt con muốn mua cho mẹ...!" - Cô làm nũng ôm cánh tay ba Chu.

"Cũng hơi giận. Con không cần mua bánh ngọt, mẹ con đang giảm béo!" - Ba Chu tiếp tục xoa đầu cô.

"Khu... Mẹ giảm béo... Khi nào?" - Cô giật mình ho một tiếng.

"Mới đây... Con không được chọc giận mẹ đó...!" - Ba Chu cười xoa đầu con gái.

"Vâng! Sẽ không!" - Cô cười hì hì.

Một lúc sau cũng về đến nhà, vẫn rất sợ mẹ giận vì chuyện có bạn trai nên lén lút lút lút chui vào phòng. Vừa bước lên được một tầng thang liền có tiếng gọi của mẹ Chu, cô hoảng hốt lùi về phía bà.

"Con còn không thành thật!" - Mẹ Chu hơi tức giận. Nhưng vì cô là con gái bà cưng nhất nên không nổi giận nhiều.

Hiếu Linh tỏ vẻ mặt ủ rũ kéo bà vào ghế và bắt đầu nói hết sự thật cho bà nghe.

"Nói mau! Mới 14 tuổi thôi còn sắp phải đi du học rồi..." - Mẹ Chu nói.

Hiếu Linh im lặng một lúc cũng thành thật khai báo. Nếu không nói chắc bà cũng đã rõ, nên thành thật còn hơn.

"Là Sở Lập Phong học cùng lớp, được một tuần hai ngày!" - Cô thành thật nói với mẹ Chu.

"Con đó... Hừ rồi... Học anh con kia kia..." - Mẹ Chu tức giận rằng dẫn cô.

"Không phải đến bây giờ vẫn không có một mối tình nào hay sao...? Uống công mẹ sinh anh ra đẹp như vậy, còn học giỏi..." - Cô uể oải nói.

"Vậy con định làm gì với cậu trai kia?" - Bà tiếp tục hỏi.

"Tụi con đã chia tay rồi! Nhưng sẽ gặp lại, mẹ không cần lo!" - Cô nói.

"Con chắc chắn là cậu ta sẽ đợi!" - Mẹ Chu hơi lo lắng, sợ con gái bà sẽ nhất kiến chung tình mà cậu trai kia thì...

"Con tin!" - Cô không do dự nói.

"Được rồi! Cũng phải lo học cho mẹ, đừng vì vậy mà ảnh hưởng đến thành tích học tập của con!" - Bà lại lái nhai.

"Con sẽ... không phụ lòng mẹ!" - Nói xong ôm bà.

"Chiều mai bay, lên chuẩn bị ít đồ, không cần đem nhiều. Bên đó anh con sẽ lo liệu!" - Bà nói.

"Anh còn chưa về!" - Cô ngạc nhiên nhìn bà, chẳng lẽ bà để anh bên đó quản cô. Hơi xong rồi xong rồi...

"Còn học kinh doanh, sẽ tiếp tục công việc của ba con. Thôi, mẹ đi đây, mẹ còn nhiều việc, mai ba mẹ qua đón con." - Nói xong bà tạm biệt cô.

"Vâng! Mẹ cẩn thận, nay mẹ ốm rồi!" - Cô đang nịnh bà đây mà, biết bà đang giảm cân nên làm cho bà vui.

"Hết nói nõi con!" - Nói xong tiến thẳng ra xe.

Hôm sau, đến giờ ra sân bay, ba mẹ cô đến đón. Vì bà nói anh cô sẽ lo liệu đồ cho cô nên cô chỉ đem vài thứ cô cần bỏ vào vali. Sau đó liền gửi một tin nhắn cho Lập Phong báo là bây giờ cô đi báo anh ra tiễn cô. Nhưng chờ mãi không thấy anh trả lời cô liền gọi đến. Một lúc sau có một giọng nữ bắt máy.

"Alo! Ai vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Sợ Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Du học

"Cậu là...?" - Hiếu Linh ngạc nhiên hỏi.

"Tôi là Lam Nhã bạn gái Lập Phong! Còn cậu là...?" - Bạn nữ nghi hoặc hỏi cô.

"Bạn gái? À... Chỉ là... vừa nãy nghe được cậu ấy có bạn gái nên gọi định trên cậu ấy!" - Ặc... bạn gái vừa mới tạm thời chia tay hôm qua, còn nói sẽ đợi, mà bây giờ, hực... quá đáng... "Cậu cứ chờ đây Sở Lập Phong!" - Hiếu Linh thâm trách.

"Thì ra là vậy! Mình phải đi mua nước cho cậu ấy mình vừa chuyển qua đây nên không biết đường, liền mượn điện thoại cậu ấy. Chắc bây giờ cũng đánh banh xong rồi. Tạm biệt cậu!" - Bạn nữ nói.

"À mà cậu đừng nói là mình vừa gọi tới! Cảm ơn!" - Nói xong liền cúp máy, ngồi tựa dưới đất.

Vừa nói chuyện điện thoại xong cô ngồi thất thần hồi lâu, ba mẹ liền thấy mãi sao giờ này cô không xuống liền lo lắng sẽ trễ chuyến bay nên gọi cô.

"Linh Linh à con còn chưa xuống!" - Mẹ Chu gọi cô.

"Dạ vâng, con đang ở trong toilet, đợi con một lát ạ!" - Hiểu Linh không còn tinh thần trả lời.

"..." - ba mẹ Chu im lặng.

Nói xong cô liền vọt vào nhà tắm rửa lại khuôn mặt cho tỉnh táo, cô liền cân nhắc "Không được khóc vào lúc này, mày là ai chứ? Mày là Chu Hiểu Linh! Mày còn ba mẹ và người anh thương yêu, mày không được yếu đuối như vậy! Phải mạnh mẽ! Mày sẽ làm được! Ừm!" - Nói xong nở nụ cười liền tha thêm một chút son bóng lên môi. Vì còn nhỏ nên cô sẽ không phô trương chỉ là cho mình thêm một chút sức sống thôi. Xong, cô liền chạy xuống nhà.

"Con tới đây!" - Cô chạy xuống la lên.

"Con phải nghiêm túc, lỡ người khác biết được còn ra thế thống gì nữa!" - Thấy cô không ra vẻ con gái ba Chu liền tức giận.

"Con sẽ không... vậy nữa!" - Cô liền nghiêm túc lại, vì sau này ra nước ngoài sẽ đường đường chính chính trở thành một nhân vật khác cô phải làm quen từ từ không được trẻ con vậy nữa. Qua sự việc lúc này chắc hẳn cô chính chắn hơn rồi "một tuần hai ngày" sau này sẽ không còn nằm trong kí ức của cô khi cô quyết định từ bỏ. Đi rồi cứ cho nó đi níu kéo sẽ có lợi ích gì. Người ta nói đúng thật "tình đầu" là mối tình đẹp nhất nhưng sẽ không bền vững.

Nói xong ba Chu và mẹ Chu liền đưa cô ra sân bay. Hai người họ ăn mặc rất kín đáo còn đeo cả kính râm. Trốn ai đây? Hoizz... đúng là phiền thật ngay cả đưa cô đi du học cũng rắc rối thật!

"Con đi đây! Tạm biệt ba mẹ, nhớ giữ gìn sức khỏe, con sẽ gọi thường xuyên!" - Cô vừa đi vừa la lớn nhưng không ảnh hưởng đến mọi người xung quanh, vừa vẫy tay với ba mẹ chào tạm biệt.

"Đến nơi nhớ gọi cho ba mẹ!" - Ba Chu lên tiếng.

"Được ạ, con sẽ gọi!" - Nói xong liền mất ngủt trong cánh cửa.

Tạm biệt Hiểu Linh xong, ba mẹ Chu liền cẩn thận rời khỏi sân bay bước lên xe lên ga chạy mất.

Sau mấy tiếng đồng hồ ngồi trên máy bay cuộc cũng đã đến nơi. Cô đi vài bước liền thấy một bóng dáng quen thuộc đứng phía trước, chắc hẳn ba mẹ cô đã gọi ra đón cô. Cô liền cao hứng tiến lại gần nhưng vẫn toát ra vẻ thanh cao. Đi vài bước liền đến ôm vào cánh tay nam nhân đó vui vẻ. Không hiểu sao khi cô đứng cạnh nam nhân đó liền toát lên một bức tranh vô cùng tuyệt hảo, làm mọi người xung quanh không khỏi ngoái nhìn hai người họ.

"Anh!" - Cô gọi người nam nhân đó.

"Đã được gặp em rồi! Còn không mau ôm anh một cái!" - Nam nhân vô cùng tự nhiên xoa đầu Hiểu Linh và dang hai tay ra. Hiểu Linh không ngần ngại dang hai tay ôm anh vào lòng còn rất vui vẻ.

"Mau dẫn em đi mua đồ!" - Cô cũng không kiên nhẫn nói.

Bạn đang đọc truyện *Sợ Mất Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Anh trai

Người nam nhân cung chịu vuốt đầu cô, làn môi bắt đầu chuyển công làm cho khuôn mặt anh toát lên một nét thanh tú hút hồn. Anh e lệ nói "Đồ anh đã chuẩn bị xong, bây giờ đi ăn cái đã, đợi em cả buổi vẫn chưa có gì trong bụng!" - Nói xong xoa xoa bụng.

Hiểu Linh bắt đầu ngạc nhiên nhìn anh "Em vinh dự đến thế cơ à?"

"Được rồi em gái, anh chỉ có đưa em gái là em thôi, bất cứ chuyện gì anh cũng có thể làm, nhưng ngược đãi em thì không được! Nhanh về nhà anh còn phải đến trường!" - Anh nghiêm túc nói.

"Được rồi vậy bốn tiểu thư sẽ tha cho anh, không bắt bẻ anh nữa. Mà anh đến đây với bao nhiêu chiếc xe đây à?" - Cô ngạc nhiên khi nhìn tới mấy chiếc xe xa xỉ theo anh đến đây. Tuy cô biết gia đình cô thế nào nhưng từ trước đến giờ ba mẹ cô chưa hề làm vậy, cô cũng không muốn thêm sự chú ý.

"Bên đây rất nguy hiểm, phải cẩn thận, sau này sẽ có người đưa đón em đi học." - Anh không quan tâm sẽ như thế nào chỉ mong cô nghe lời anh. Nhưng đây là lần đầu tiên cô xuất hiện cùng anh nên cẩn thận sẽ tốt hơn.

"Anh à! Em từng đạt quán quân Teakwondo, còn cả Jodo, Karate và đang học Aikido của Nhật nữa" - Cô bức bối anh vì anh không tin tưởng năng lực cô, tuy cô là con gái nhưng cô không sợ bất cứ chuyện gì.

"Thôi được rồi! Em gái anh là vô địch, anh rất sợ em nổi cáo cho nên bây giờ bỏ qua chuyện này, mình cùng đi ăn anh đã đặt chỗ rồi. Nhà hàng có

những món em thích ăn." - Anh thật sự không chịu được nữa, anh rất đói.

Cô lờm anh một cái rồi tiến thẳng ra xe. Anh cũng vui vẻ đi theo và chỉ cô chiếc xe chở cô và anh. Anh ra lệnh cho một chàng trai áo vest đen đứng ở xe mang vali của cô vào xe và cùng nhau đi ăn.

Anh trai cô Chu Tử Hàn, một chàng trai tuấn tú vạn người mê. Việc học phải nói là không thể nào làm khó anh được. Anh 21 tuổi, tuy tuổi còn nhỏ nhưng anh đang quản lý một công ty nước hoa do anh thiết lập. Công ty anh tự đầu tư, tuy không lớn nhưng rất nổi tiếng. Nước hoa có nhãn hiệu là D.S, cũng là tên viết tắt anh ngữ của anh - Dysan. Việc anh mở công ty ba Chu và mẹ Chu đều không biết chỉ có đứa em gái của anh biết và hay tạo áp lực cho anh.

Một thời gian sau cô cũng đã quen với cuộc sống mới và cô quyết định quên đi Sở Lập Phong người đã phụ bạc và lừa dối cô. Trải qua chuyện đó bây giờ cô không còn là Hiểu Linh ngu ngơ ngốc nghếch ngày xưa nữa, cô quyết định thay đổi cái bản tính trẻ con đó trở thành một cô gái mạnh mẽ để không bị những lời mật ngọt dụ dỗ. Cô đã thành công! Cô không còn cảm thấy rung động trước những câu nói đó nữa và sau đó chăm chỉ học tập và làm những điều cô thích. Tập sống đơn giản một chút, tự vấp ngã, tự đứng lên. Sẽ không vì một chuyện nhỏ bé đó mà phải đau lòng. Không xứng đáng! Cuộc đời này không gì là mãi mãi, phải làm quen với những thứ đó, mới có thể hoàn thiện bản thân.

"Hiểu Linh à... ba mẹ nhớ con quá!" - Mẹ Chu gọi cho cô.

"Con và anh cũng rất nhớ ba mẹ, anh nói ba tháng nữa sẽ cùng về với con!" Hiểu Linh vui vẻ trả lời.

"À... nó có nói với ba mẹ rồi! Con học có tốt không?" - Mẹ Chu hỏi cô.

"Rất tốt! À mẹ... học sinh bên đây cũng không tồi, chúng nó còn mang cả súng đi học!" - Cô không chút do dự nói cho mẹ Chu biết.

"Anh con không nói với con à... bên đó rất nguy hiểm con phải cẩn thận...!" - Mẹ Chu lo lắng dặn dò kỹ lưỡng.

"Mẹ yên tâm không ái dám chia súng vào người con gái của mẹ đâu. Chỉ những kẻ không hiểu chuyện mới làm những chuyện ngu xuẩn đó." - Cô tự tin nói.

"Sao con có thể...!" - Mẹ Chu không còn lời nào để nói với cô con gái của bà, đành phải trầm lặng phớt người quan sát và bảo vệ cô.

"Bây giờ con phải đến trường. Bên đó chắc là buổi tối mẹ và ba ngủ ngon." - Cô vội vàng tạm biệt mẹ Chu và dập máy.

"Con..." - mẹ Chu không kịp phản ứng lại câu nói của cô là cô đã dập máy.

Một lúc sau, sau khi cô dập máy của mẹ Chu xong liền có một cuộc gọi quốc tế gọi đến. Cô liền bắt máy, bên kia phát ra một thanh âm quen thuộc. Là Lập Phong! Ngay lúc cô bắt đầu quên anh anh lại xuất hiện làm phiền cô, chỉ mong sau anh đừng làm phiền cuộc sống của cô

Bạn đang đọc truyện *Sợ Mất Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Các anh là ai?

"Cậu sống tốt chứ?" - Lập Phong hỏi cô.

"Cậu... Cậu là ai vậy?" - Hiểu Linh ấp úng hỏi lại anh, cô cố tình quên anh.

"Minh là Lập Phong! Đã hơn hai năm rồi đấy!" - Lập Phong nói.

"Minh không biết cậu, chắc cậu lộn số rồi, mình bận việc bye cậu!" - Hiểu Linh không muốn cảm xúc của cô bị lung lay nên nhanh chóng dập máy Lập Phong. Quyết định quên mối tình đầu đó là cách tốt nhất cô sẽ nhanh chóng tìm một người khác để chôn vùi anh, mối tình đầu dơ bẩn của cô.

ba tháng sau

"Mẹ à! Con và anh đang đợi, mẹ và ba ở đâu?" - Hiểu Linh nói với mẹ Chu.

"Mẹ thấy con rồi! Đợi mẹ..." - Mẹ Chu thấy Hiểu Linh liền nhanh chóng tiến về phía cô với vẻ mặt ngạc nhiên sau ba năm.

Cuối cùng cô cũng đã về, bắt đầu cuộc sống mới. Cô đã quên được mối tình đầu của cô, mối tình lừa dối...

"Ây da... Con gái của mẹ lớn rồi!" - Mẹ Chu ôm cô nói.

"Con lớn thật rồi! Mau về nhà rồi nói chuyện tiếp...!" - Ba Chu cũng nói.

"Ba mẹ không nhớ con sao...?" - Chu Tử Hàn buồn bực lên tiếng.

"Khụ... Con trai, con cũng về rồi! Về nhà thôi nào!" - Ba Chu ngượng ngùng vì quên anh về cùng Hiểu Linh nên nụ cười ngượng ngịu của ông làm cho Tử Hàn khó chịu. Sau đó bốn người cùng về nhà với dàn xe xa xỉ.

Về đến nhà được vài hôm, chuyện du học của cô điều kể cho ba mẹ Chu nghe. Anh cô thì vừa mới về là đi gặp bạn cũ, còn cô chỉ biết ngồi lỳ ở nhà với cái máy tính vô dụng. Sở thích của cô là đọc truyện hầu hết các thể loại truyện cô điều đọc qua, để giết thời gian cô mò mẫm viết truyện với thể loại ngôn tình mà mọi người ai cũng thích. Đầu tiên cô thiết lập hồ sơ cá nhân của cô, sau đó suy nghĩ ra tên truyện, viết nội dung truyện, và sau đó...

"Anh... anh mau về em đói...!" - Hiểu Linh gọi cho anh cô - Chu Tử Hàn.

"..." - im lặng.

"Anh không được bơ em!" - Hiểu Linh nói tiếp.

"..." - im lặng.

"Em sắp chết rồi! Huhu" - Hiểu Linh bắt lực lên tiếng.

"Em còn dám như vậy một lần nữa anh sẽ không bắt máy của em nữa...!" - Tử Hàn tức giận vì câu nói của cô.

"Em.. Em xin lỗi! Sẽ không như vậy nữa! Nhưng mà em đói!" - Hiểu Linh làm nũng với anh.

"Đợi anh một lát... anh đang trong trận!"

"Cho anh mười phút... nếu không bảo bối của anh...!" - Cô nói với anh xông lên nở nụ cười.

"Anh về ngay, em không được đụng vào bảo bối của anh...!" - Tử Hàn liền bật ngồi dậy tạm biệt tại bạn liền chạy về nhà.

Lúc này Hiểu Linh cảm thấy sung sướng vì đã dọa được anh. Dàn xe mà anh đã suu tầm cô không dám đụng chỉ dọa xem anh thế nào thôi, không ngờ anh lại có phản ứng như thế. "Anh à! Em xin lỗi!" - Cô thầm xin lỗi anh.

Một lúc sau thì anh cô về, cô đã thay đồ sẵn chờ anh về để cô và anh cùng đi. Ăn xong cô không về cùng anh mà đi bộ về nhà. Trời tối anh cô không cho nhưng cô kiên quyết là tự mình về nhà. Thế là anh cô mặc cô, để cho cô tự về. Đi một hồi lâu thì đến một ngã ba, con đường rất vắng chỉ có vài ba chiếc xe qua lại. Cô tự trách mình "Sao mày ngốc thế, tự dung đòi về một mình, bây giờ đến cả taxi còn không có lấy gì về nhà!" - Hiểu Linh sai rồi. Đi tiếp một lúc cô có cảm giác như ai đó đi sau lưng cô, cô liền có cảm giác bất an. Cô quay ra sau không có ai nên đi tiếp. Tuy bản tính mạnh mẽ nhưng đây là lần đầu tiên cô đi một mình, bây giờ còn có cảm giác này nữa. Bỗng một con đầu đầu ập đến từ phía sau, đủ để cô choáng váng nhưng không ngã. Quay ra sau liền thấy ba tên áo đen, đội nón chỉ nhìn rõ dc phần cằm và miệng.

"Các anh... các anh là ai? Sao các anh dám...?" - Hiểu Linh ôm đầu nói.

Bạn đang đọc truyện *Sợ Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Gọi cấp cứu

"Đưa nó đi!" - Một tên trong đám hô lên, hình như là đại ca.

Hai người còn lại liền gật đầu và tiến về phía Hiểu Linh. Không ổn rồi, bắt cóc tổng tiền hay sao? Hiểu Linh trấn tĩnh lại, lúc này cô không được xiêu phải gáng cảm chân bọn này chờ người đi ngang hô lên.

"Đại ca nó có võ!" - Một tên đàn em hô lên.

"Bọn mày im đi không bắt được nó bọn mày tự xử hết đi!" - Tên đại ca quát lớn, trừng mắt nhìn bọn chúng.

Hai tên đàn em không dám lên tiếng liền tung cước về phía Hiểu Linh.

Tuy cô bị đánh nhưng còn rất tỉnh táo, tránh mấy cước của bọn chúng. Dần co một lúc, máu trên đầu cô đã khô lại, hơi thở gấp rút, mắt mờ mờ, hình như cô sắp không xong rồi.

"Mày không được ngủ, mày phải tỉnh!" - Hiểu Linh tự nhủ bản thân không được ngủ, nếu ngủ là cô sẽ rơi vào tay của bọn này. Thấy cô vẫn không chịu thua một tên đàn em đứng sau cô rút một con dao ra chạy về hướng của cô đâm thẳng vào bụng cô một nhát.

"Con bé này dai thiệt!" - Tên đâm cô nói.

"Lớn chuyện rồi, đồ ăn hại! Mau... mau rút..." - Tên đại ca quát lớn.

Mặt cô tím lại, tên đại ca thấy vậy liền gom túi xách của cô cùng hai tên đàn em bỏ chạy ra chiếc xe đã chuẩn bị sẵn bên đường. Trong lúc này cô định thần lại một xíu nhìn bảng số xe của tên đó rồi ngất. Một lúc sau, xa xa từ ánh sáng của bóng đèn trên đường xuất hiện một chiếc Rolls dừng lại. Một chàng trai tuấn tú từ trên xe bước xuống tiến thẳng về phía cô. Cô hơi mơ màng nhìn anh.

"Cô làm sao vậy? Tôi gọi cấp cứu!" - Chàng trai bế đầu cô lên thì nghe thanh âm yếu ớt của cô vang lên.

"Không được gọi... không được..." - Giọng nói yếu ớt của cô vang bên tai anh.

Anh không đáp lời cô liền bế cô lên bỏ cô vào trong xe và ra lệnh cho tài xế chạy đi.

Đến nhà, anh liền dặn tên tài xế không được tiết lộ chuyện này vì sẽ rất rắc rối, sau đó anh bế cô vào nhà. Vì lúc này cô dặn anh không cho anh đưa đến bệnh viện nên anh đành liều mạng mang cô về nhà trị liệu. Ba anh làm bác sĩ ông đã từng dạy anh cách xử lý vết thương nên anh cũng có một chút kiến thức. Nhưng đây là vết thương do dao đâm! Đành liều vậy.

Anh đứng dậy lấy dụng cụ y tế để xử lý vết thương cho cô thì bên cánh tay liền có một luồng khí ấm áp xâm nhập lấy cánh tay anh khiến anh cứng đờ.

"Tôi... tôi đau quá... giúp tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Sợ Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Bị thương

Hiểu Linh rơi vào hôn mê, tim anh bắt đầu lên cơn thịnh nộ, đập loạn xạ. Không hiểu sao lần đầu tiên anh ở cùng con gái tim anh lại đập nhanh như vậy, lại là người không quen biết nữa chứ.

Không lâu sau anh đã xử lý xong vết thương nhưng nhìn lại bộ đồ cô đang mặc dính đầy máu anh cảm thấy khó chịu, nhưng làm sao thay cho cô đây, cô là... cô là con gái. Anh loay hoay một lúc thì thấy trán cô đổ nhũm mồ hôi hình như đang sốt, người bị thương thường như vậy.

"Không được... cô ấy là con gái!" - Anh cân nhắc trong đầu. "Nhưng cô ấy không thể mặc như vậy được... a đúng rồi..." - Vừa suy nghĩ trong đầu anh lại có một ý hay.

"Alo! Ba có thể cho con mượn một cô y tá được không? Bảo cô ấy đem theo thuốc giảm đau và dụng cụ xử lý vết thương luôn cộng thêm thuốc sát trùng." - Anh một mạch nhờ vả.

"Con bị làm sao? Sao không đến thẳng bệnh viện." - Ông lo lắng hỏi anh.

"Không phải con! Ba giúp con là được. Được rồi bye bye ba. Nhớ là đến nhà của con." - Nói xong mặt anh đỏ hỏn lên, không hiểu sao sau khi gặp Hiểu Linh tâm trí anh lại như vậy.

Hai ngày sau cô tỉnh lại thấy mình nằm trong một căn phòng xa lạ, đầu và bụng hơi đau nên cô không thể làm loạn. Ngay lúc này nhìn qua thấy một cô y tá đang đứng kế bên chỉnh sửa bình nước biển của cô, cô liền hỏi cô y tá.

"Đây là đâu? Tôi hôn mê bao lâu rồi?" - Hiểu Linh hỏi.

"Cô tỉnh rồi! Nào... có muốn ăn chút gì không? Cậu chủ đi học chưa về, khoảng một tiếng nữa sẽ về, để tôi gọi báo với cậu ấy một tiếng." - Cô y tá chau mày nói với cô.

"..." - Hiểu Linh im lặng gật đầu.

"Cô hôn mê hai ngày rồi! Cũng may khi đưa cô về cậu ấy đã xử lý vết thương và cầm máu lại rồi nếu không rất nghiêm trọng." - Cô y tá nói tiếp.

"Cảm ơn cô!" - Hiểu Linh nói với cô y tá.

"Đợi cậu chủ về hãy nói với cậu ấy, tôi đi làm chút gì đó cho cô, tôi báo với cậu ấy rồi, chắc hẳn cũng sắp về." - Nói xong cô y tá mỉm cười đi ra ngoài.

Không lâu sau anh cũng đã về, vào phòng cô, anh rất lạnh lùng, không nói gì chỉ rót nước rồi đưa cho cô và ngồi xuống chiếc ghế kê bên giường.

"Cảm ơn anh! Anh có thể cho tôi mượn điện thoại được không?" - Hiểu Linh yếu ớt hỏi anh.

"Không cần cảm ơn, giúp được... ai tôi cũng sẽ giúp!" - Anh nói xong rồi đưa cho cô mượn điện thoại.

Hiểu Linh lập tức bấm ngay dãy số của anh trai cô, cô lên tiếng liền bị một trận lời đanh của anh trai làm cho tỉnh táo lại.

"Em đi đâu vậy! Ba và mẹ đang rất lo lắng cho em! Em không gọi điện là anh để báo chí tìm em về rồi! Còn không mau nói?" - Anh trai cô liền mắng cho cô một trận ra hồn khiến cô không biết nói lời nào.

"Anh bình tĩnh đã, trước hết hãy nói với ba mẹ là em sang nhà bạn cũ chơi không cần phải lo lắng." - Hiểu Linh yếu ớt nói.

"Giọng em bị sao vậy? Em đã làm sao rồi? Em đang ở đâu mau nói với anh nếu không anh sẽ nói với ba mẹ!" - Anh trai cô đã bắt đầu giận dữ, liền tràn ngập các câu hỏi.

"Anh là anh trai cô ấy! Nếu vậy bây giờ anh hãy đến đường A - khu B đón cô ấy về!" - Anh giật lấy điện thoại và nói với anh trai cô xong cúp máy.

"Anh làm gì vậy?" - Hiểu Linh hỏi anh.

"Nếu muốn giải thích thì về nhà cô nói!" - Anh lạnh lùng nói với cô rồi đi ra ngoài. Lúc này y tá mang đồ ăn lên cho cô thấy tình hình cân bằng liền chào tạm biệt và phóng ngay về bệnh viện, cô cũng không quên lời của ba anh dặn là phải quan sát kĩ rồi báo với ông. Khi cô y tá kể hết sự tình ra và đưa hình của Hiểu Linh cho ông xem đột nhiên ông vô cùng ngạc nhiên cứ nhìn chăm chăm vào tấm hình.

Một lúc sau anh trai của Hiểu Linh đến thấy cô bị thương liền trừng mắt nhìn cô sau đó liếc qua chàng trai đang đứng kế bên.

"Đây là bạn trai mới của em?"

Bạn đang đọc truyện *Sợ Mất Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Nhớ lại chuyện xưa

"Không... không phải! Chỉ là... chỉ là anh ấy đã cứu em!" - Cô ngượng đỏ mặt.

"Cậu ta cứu em!" - Về mặt mạng ý cười, hình như anh biết chuyện gì đó.

"Xin lỗi! Cho tôi nói một câu! Là tôi vô tình giúp chứ không phải cứu." - Chàng trai lạnh lùng nói.

"Được rồi... cậu tên là gì?" - Anh trai cô hỏi.

"Hàn Quân Thiên" - Anh không nói thêm lời nào.

"Em cô em đó, nếu không có cậu ta em đã không sống được rồi! Em còn bướng bỉnh nữa không?" - Anh trai quát cô.

"Em biết lỗi rồi, mình về thôi anh à!" - Hiểu Linh ăn năn với anh, làm nũng đòi về nhà.

"Tôi là Chu Tử Hàn, em gái tôi là Chu Hiểu Linh! Đây là danh thiếp của tôi!" - Tử Hàn giới thiệu xong đưa danh thiếp cho Hàn Quân Thiên, anh định sẽ liên lạc với Quân Thiên.

"Tạm biệt!" - Anh cầm lấy tấm danh thiếp và tạm biệt Tử Hàn và cô.

Về đến khách sạn riêng của anh trai cô, anh liền quát cô một trận còn kinh hơn lúc vừa gặp cô ở nhà Hàn Quân Thiên. Cô biết lỗi rồi, cũng không dám đi một mình nữa dù cho cô là một quản quân của ba loại võ. Một ngày sau đó cô ngoan ngoãn ở khách sạn, anh trai cô mời y tá về nhà để tiện xử lý vết thương cho cô vì nếu đến bệnh viện sẽ tốn chuyện.

Hai tuần sau cô đã khỏi hẳn nên về nhà, ba mẹ cô đều không biết cô gặp chuyện nên rất bình tĩnh cứ xem cô vừa đi chơi với bạn về nên hỏi thăm cô.

"Con đi chơi có vui không?" - Mẹ Chu hỏi cô.

"Dạ rất vui, bọn con còn đi rất nhiều nơi. Ba năm con không ở đây thành phố này thay đổi nhiều quá!" - Hiểu Linh ấp úng nói, không biết nói gì, đành nghĩ gì nói đó vậy.

"Được rồi hai đứa rửa tay vào ăn với ba mẹ" - Mẹ Chu vẫn là nhất, hiền từ nhân hậu.

"Con và anh ăn ở khách sạn rồi..." - Hiểu Linh vừa nói xong ngừng câu nói của cô lại, không đánh mà khai mà.

"Khách sạn...? Tại sao lại là khách sạn? Con nói là ở nhà bạn?" - Mẹ Chu nghi ngờ hỏi.

"Khu... Là... là nhà hàng trong khách sạn ấy mẹ!" - Cô đứng là thông minh mà.

"Có phải hai đứa giấu ba mẹ chuyện gì phải không...?" - Mẹ Chu không khỏi nghi ngờ cô. Nhưng vẫn muốn biết sự thật.

"Không đâu mẹ, chuyện gì con cũng nói với mẹ và ba mà. Ba mẹ yên tâm con rất ngoan." - Cô nói dối rồi... cô lại nói dối.

"Các cô các cậu làm tôi không yên tâm gì cả, con trai 24 tuổi, con gái 17 tuổi... thiệt là."

"À... Linh Linh... một lát nữa con đi gặp bác Hàn với mẹ." - Mẹ Chu nói tiếp.

"Vâng ạ! Con lên thay đồ." - Cô nói xong đi lên phòng nằm phịch ra đó.

"Mẹ thật nguy hiểm!" - Cô nghĩ thầm.

Đến chiều, cô cùng mẹ Chu đến gặp Bác Hàn mà mẹ cô nói. Ông vô cùng vui vẻ khi nhìn thấy cô, vì lúc nhỏ cô hay đến nhà ông chơi còn cùng ông đi câu cá. Lúc nhỏ cô rất thích câu cá, có một lần đến nhà Bác Hàn không có ông ở nhà nên một mình ra hồ câu. Khi thả câu xuống vô tình cô làm vướn chiếc lưới câu vào một cành cây sát hồ, cô liền đi ra bờ để gỡ, nếu giật mạnh sẽ đứt dây câu nên cô đành liều mạng. Bỗng cô đập phải một khúc cây, vì bờ hồ rất trơn nên cô trượt chân ngã xuống hồ. Cô gấn sức trôi lên mặt nước nhưng Bác Hàn không ở nhà cô phải làm sao. Từ trên bờ một cậu bé nhảy xuống hồ nắm lấy cánh tay cô, từ từ giúp cô vào bờ. Lên đến bờ cả hai đều thở hổn hển, một lúc sau bình tĩnh lại cô nhìn chăm chăm cậu trai đó, cậu ấy cũng nhìn cô, cả hai cùng cười. Hai người tạm biệt nhau từ đó không còn gặp nhau nữa. Cô cũng không biết cậu bé đó là ai, vì chưa kịp chào hỏi kĩ. Bây giờ cô cảm thấy rất tiếc vì muốn nói cảm ơn cậu ấy.

Bây giờ Bác Hàn đã già đi nhiều rồi, còn là viện trưởng của một bệnh viện lớn.

"Tôi muốn cho con trai tôi gặp bà, lâu rồi bà không gặp nó!" - Bác Hàn nói với mẹ Chu.

"À... là hôn ước của tụi nhỏ ấy hả? Nay tôi đưa Linh Linh đến gặp ông đây nè!" - Mẹ Chu vui vẻ nói.

"Hôn ước...?" - Hiểu Linh ngạt nhiên nhìn Bác Hàn và mẹ Chu.

"Là hôn ước lúc nhỏ của con và con trai bác Hàn. Hai đứa gặp nhau rồi mà." - Mẹ Chu nói sau đó nhìn qua Bác Hàn.

"Là cậu bé đó!"

Bạn đang đọc truyện *Sợ Mất Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Hôn ước

Nghe xong Hiểu Linh không khỏi bàng hoàng nhìn qua Quân Thiên. Vì anh đã biết chuyện nên vẻ mặt rất bình tĩnh.

"Anh... anh đã cứu tôi... hai lần rồi sao? Còn là những cái chí mạng!"- Cô lắp bắp hỏi anh.

"Không chỉ hai lần!" - Anh không nói gì thêm chỉ đứng một câu.

Lúc này cô dần dần nhớ ra chuyện, ba năm trước cô hẹn Sở Lập Phong ra chia tay, lúc thấy Lập Phong bên đường cô liền phóng như bay chạy về hướng Lập Phong mà không nhìn đường, bất chợt một chiếc xe lao như bay hướng về cô, cô không còn sức lực để né tránh vì quá sợ. Một cậu bé nắm lấy tay cô kéo cô thoát khỏi chiếc xe đó. Lúc này Lập Phong chạy qua liền hỏi cô - "Cậu có sao không? Có bị thương ở đâu không?". Hiểu Linh bình tĩnh lại nhìn xung quanh, hình như cậu ấy đã đi rồi cô còn chưa kịp cảm ơn.

"À... mình không sao... đi thôi, đến trường học có chuyện này mình muốn nói với cậu..."

"Linh Linh... Linh Linh...!" - Mẹ Chu gọi cô, cô vẫn còn bàng hoàng.

"Dạ... có... có gì không mẹ!" - Hiểu Linh giật mình vì tiếng gọi của mẹ Chu.

"Linh Linh... Con nói cứu con hai lần... mẹ chỉ nhớ là lúc nhỏ con bị đuối nước là Thiên Thiên đã cứu con lên. Vậy lần thứ hai là lần nào nữa, con giấu mẹ

chuyện gì?" - Mẹ Chu tức giận hỏi cô vì không nói cho bà biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng vẫn rất lo lắng cho cô con gái vé bóng của bà.

"Khụ... là... là..." - Cô không thể mở lời, sợ mẹ Chu sẽ lo lắng.

"Là bị cướp ă! Xỉu nữa cô ấy đã mất mạng, là con gặp cô ấy trên đường, cô ấy còn không cho con đem cô ấy đến bệnh viện nên con đã mạng về nhà con trị liệu" - Quân Thiên tiếp lời nói của cô, dù cô không muốn nói cho mẹ Chu biết. Lời nói của anh có hơi ấp úng.

"Là lần trước con nhờ ba gọi cô y tá đến cho con ấy hả?" - Bác Hàn nói tỏ ý châm chọc anh.

"Đúng... đúng là vậy!" - Anh hiểu ý châm chọc đó, nên anh lườm bác Hàn một cái.

"Thôi... chuyện xui rủi cứ bỏ qua hết nha, dù gì... dù gì con vẫn bình an ở đây này" - Hiểu Linh cười hi hi cô ý gạt qua chuyện đó.

"Về con phải nói hết cho mẹ nghe đó!" - Mẹ Chu lườm cô. "À mà còn chuyện của hai đứa nhỏ tôi đã sắp xếp xong rồi, học xong tụi nó sẽ làm đám cưới!" - mẹ Chu không quên chuyện hôn ước đã hứa với ba của Quân Thiên.

"Đám cưới!" - Hiểu Linh ngạc nhiên nên hô lớn.

"Không bàn cãi! Thành giao! Côi như bây giờ tụi con có thể qua lại với nhau rồi, sẵn tiện có thể tìm hiểu nhau thêm" - mẹ Chu ngăn cản cô nói tiếp vì đây là lời hứa của bà và bác Hàn.

"Mẹ à...!" - Cô khẩn thiết gọi bà. "Con còn muốn ở với mẹ và ba, cả Dysan nữa." - Hiểu Linh làm nũng với bà.

"Có bao giờ con ở cùng với ba mẹ đâu, không nói nhieu ngày mai Thiên Thiên sẽ đến ở cùng với con vậy mẹ mới yên tâm!" - Mẹ Chu dứt khoát với cô, nếu chịu cô tiếp cô sẽ hư mất.

Quân Thiên vẫn không nói gì, vì anh luôn nghe theo sự sắp đặt của ba anh, anh luôn tin tưởng ba anh hơn bất kì ai.

Hôm sau Quân Thiên đến nhà cô vì đã hứa với mẹ Chu là sẽ theo bảo vệ cô. Hiểu Linh Biết trước chuyện này nên đã bày mưu tính kế làm cho ngôi nhà cô lộn xộn cả lên. Thấy vậy, anh vẫn không hề hấn gì vì anh biết đây là chiêu trò của cô, cô muốn anh phải rời khỏi đây. Nhưng đã hứa với ba anh và mẹ Chu nên anh đành nhịn cô, và không thềm để ý những gì cô làm. Ông quản gia và mấy cô người làm cô đã đuổi về nhà của ba mẹ để không ai có thể dọn dẹp được mớ hỗn độn này, nên anh đành cắn răng chịu đựng mà dọn dẹp. Đến trưa cô xuống bếp kiểm đồ ăn, vì người làm cô đã đuổi đi hết nên không ai làm, cô đành tìm mì gói ăn tạm nhưng mì cũng không còn. Cô nằm phịch ra bàn nghĩ đi nghĩ lại, cô ngu thật! Một lúc sau Quân Thiên đi mua đồ ăn về nhìn thấy cô nằm ở đó, chắc cũng đói rồi. Anh mỉm cười nhìn cô, cô gái ngốc nghếch, bướng bỉnh này sẽ là vợ tương lai của anh đây sao? Thấy cô vẫn nằm ở đó chắc đã đói lắm rồi anh liền tiến lại phía cô.

"Có đói không? Tôi sẽ làm chút món ăn?" - Quân Thiên để túi đồ lên bếp hỏi cô.

"Đói cái gì chứ...?" - Hiểu Linh kiên quyết chống lại anh.

"Quả thật không đói?" - Quân Thiên hỏi cô thêm một lần nữa.

"Ồ thì... có một chút!" - Nói xong bụng cô đánh trống liên hồi, làm cho cô không còn đường lui.

"Ngồi đợi ở đó!" - Quân Thiên mỉm cười nhìn cô đỏ mặt.

Không lâu sau thức ăn anh đã làm xong, đặt trên bàn, mùi hương lan tỏa khắp nhà bếp làm cô không khỏi vui mừng. Cuối cùng cô đã được ăn rồi, qua lần này cô cũng có cái nhìn khác về anh, dù gì anh cũng đã cứu cô thoát thân chết ba lần.

Món ăn dọn lên bàn, anh nhìn cô vui vẻ ăn, đây là lần đầu tiên anh nấu cho người khác ăn mà còn ăn ngon đến thế. Hôm nay trên mặt anh liền xuất hiện nhiều nụ cười, không ngờ bằng ngàn năm cuối cùng cũng đã tan chảy vì một cô gái được gọi là "thanh mai trúc mã" này.

Đến ngày nhập học, anh và cô cùng đến trường, theo như sự sắp đặt của mẹ Chu thì anh và cô học chung lớp, còn về chỗ ngồi thì chắc chắn là gần nhau rồi. Nhưng không ngờ anh và cô học chung lớp nhưng còn chỗ ngồi đã bị một cô gái tên là Lam Nhã cướp. Anh ngồi phía dưới cùng cô gái kia còn cô thì ngồi phía trên. Khoang đã Lam Nhã cái tên này rất quen, dường như đã nghe qua ở đâu rồi. Cô chợt nhớ lại cái tên mà cô hứa sẽ không hề quên này.

"Chào... tôi đã gặp được cậu... người tôi muốn gặp trong ba năm qua!"

Bạn đang đọc truyện *Sợ Mát Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Cô ta là em gái tôi!

Khung cảnh trong lớp bắt đầu trầm lắng vì nghe được câu nói của Hiểu Linh. Tống Lam Nhã vì là con gái độc nhất của Tống gia - Tống Tư Long gia tài tuy khủng đối với mọi người nhưng cũng chỉ là một công ty nhỏ đối với Chu gia. Cô được cưng chiều từ nhỏ nên rất ương ngạnh, công chúa. Nghe câu chào hỏi của Hiểu Linh, Lam Nhã trợn mắt, từ trước đến giờ chưa ai dám chào hỏi với cô như vậy. Mọi người trong lớp đều nhìn về phía Hiểu Linh: "Cô chết chắc rồi!" Đôi mắt của tất cả các học sinh đều nói lên điều đó. Từ trước đến giờ ai ai cũng đều sùng bái Lam Nhã, mọi người đều không biết thân phận của Hiểu Linh nên cũng không dám gây thêm phiền phức, lẽ như thân phận của Hiểu Linh cũng như Lam Nhã hoặc lớn hơn thì chết chắc. Hàn Quân Thiên cũng ngồi im lặng ở đó không nói gì mặc cho mọi người nghĩ anh có thể phá vỡ khung cảnh này.

"Cậu biết tôi... ba năm... chúng ta đã gặp rồi à? Trong các người làm trong nhà tôi, cậu là con gái của ai? - Lam Nhã không muốn mình bị hạ thấp vì câu chào hỏi của Hiểu Linh nên đã dùng những từ chằm biếm Hiểu Linh.

"À... tôi là con của ai...thì cậu không cần biết, đối với tôi ba mẹ của tôi thì vẫn là ba mẹ của tôi, còn đối với thiên hạ... họ có sùng bái hay căm ghét, kính phục gì đó tôi không quan tâm" - Hiểu Linh không phục vì dám nói cô là con gái của người ở trong nhà Lam Nhã, nhưng cô cũng không tiện nói ra ba mẹ mình là ai.

Giáo viên vẫn đứng lặng thinh không nói gì, vì cả hai cô đều không thể bắt tội được. Lúc này Hàn Quân Thiên đứng lên khiến tất cả ánh mắt đều nhìn về phía anh.

"Cô có thể giảng tiếp tục" - Quân Thiên bình thản nói.

Hiểu Linh không nói gì thêm quay về chỗ ngồi tiếp tục nghe giảng. Còn Lam Nhã, cô nhất định phải điều tra ra được Hiểu Linh là con của người nào mà dám phách lối với cô như vậy, nên trong người của cô bây giờ rất là bức tức.

Tan học, Hiểu Linh đi trước Quân Thiên đi sau. Đi được một lúc thì Lam Nhã chạy tới choàng vào cánh tay của Quân Thiên.

"Đói không đi ăn với mình?" - Lam Nhã nói với Quân Thiên.

Quân Thiên mặt lạnh trả lời, không nhìn vào Lam Nhã mà nhìn vào Hiểu Linh.

"Tôi phải đưa cô ta về!"

"Không cần! Tôi về một mình được, cậu cứ đi ăn với cô ta đi." - Hiểu Linh bình thản trả lời.

Khuôn mặt của Quân Thiên bắt đầu nhăn nhó, anh nhìn Hiểu Linh không rời mắt.

"Hai cậu quen biết nhau?" - Lam Nhã tò mò hỏi vì cô không muốn bất cứ một cô gái nào có quan hệ gì với Quân Thiên.

"À...rất thân là đồng nghiệp... chúng tôi còn..." - Hiểu Linh rất hứng thú với câu hỏi của Lam Nhã, cô định chọc tức cô ta một phát nhưng đã bị Quân Thiên chặn họng.

"Cô ta là em gái tôi!" - Quân Thiên chen vào câu nói của Hiểu Linh sợ cô nói ra sự thật.

"Em gái! Nhưng tôi nhớ không lầm là cậu không có em gái!" - Lam Nhã nghi ngờ hỏi.

Lúc này, Hiểu Linh nhìn Quân Thiên xem anh trả lời như thế nào, nhưng không ngờ anh nói dối quá đĩnh.

"Là ba tôi nhận trong bệnh viện" - Quân Thiên không ngượng miệng nói, về nhà chắc có sóng gió lớn rồi đây.

"Cô ta mà ba anh cũng dám nhận về làm con nuôi à? À thì ra là bao nuôi..." - Nghe xong câu chuyện này Lam Nhã tiếp tục chằm biếm Hiểu Linh.

Hiểu Linh tức đỏ mặt cô định sẽ dùng nắm đấm của cô cho Lam Nhã một bài học, nhưng lúc này Quân Thiên khoác tay lên vai Hiểu Linh làm cô đập tan ngay suy nghĩ chết người đó và kéo cô ra về. Lam Nhã định đuổi theo nhưng cô còn một việc quan trọng hơn là tìm chi tiết hơn về Hiểu Linh và nhân chìm cô, nhưng cô không tài nào tìm ra được gì, cô đi tìm thầy hiệu trưởng trường thì có một manh mối đó là Hiểu Linh lấy danh phận là em gái của Quân thiên để đến trường. "Ruột cuộc cô ta là ai?" Câu hỏi này cứ lẩn quẩn trong đầu của Lam Nhã cô nhất định sẽ để Hiểu Linh buộc miệng nói ra thân phận của mình.

"Anh trai à, mình đi đâu đây?" - Hiểu Linh cố ý chọc Quân Thiên và xem nét mặt của anh.

"Về nhà!" - Quân Thiên nói trống không.

"Anh à em đói... về anh nấu cho em ăn nha. Anh nấu ăn ngon lắm!" - Hiểu Linh không để ý câu nói trống không của anh mà tiếp tục giờ trò.

Quân Thiên không nói gì nhưng anh lại nở nụ cười vì cách làm nũng của Hiểu Linh rất đáng yêu.

"Cậu cười cái gì?" - Hiểu Linh lần đầu thấy Quân Thiên có hành động khác người như vậy. Cô cứ nghĩ tảng đá ngàn năm sẽ không bao giờ tan chảy.

"Khụ... tôi không có!" - Quân Thiên ngượng đỏ mặt.

"Haha... rõ ràng là có cười... tảng đá cũng biết cười... haha" - Hiểu Linh không thể nhịn được cười.

"..." - Quân Thiên im lặng để cho Hiểu Linh cười, không hiểu sao nụ cười của cô có thể làm anh thoải mái đến vậy.

Bạn đang đọc truyện *Sợ Mất Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Tiểu bảo bối của anh

Mấy ngày sau, Chu Tử Hàn anh trai của Hiểu Linh đến thăm cô, mấy hôm rồi cô không đến lớp nghe vậy nên anh đến thăm sẵn tiện hỏi tội Hàn Quân Thiên vì anh đã giao Hiểu Linh cho cậu ta rồi. Không ngờ lại để em gái thành ra như vậy anh rất đau lòng. Hiểu Linh ngồi một mình trong phòng, không mở rèm cửa ngồi trong bóng tối, không hiểu sao lại thành ra như vậy. Nghe tiếng khóc thút thít của cô anh tiến lại gần, lại nhìn ra bộ mặt nhét nhát của cô. Đôi mắt sưng cả lên, khuôn mặt trắng bệch, đôi môi khô nứt tái nhợt. Nhìn thấy cô thành ra như vậy anh hốt hoảng hần lên kéo cô đứng dậy định thần cô lại. Nhưng cô vẫn không ngó ngàng gì tới anh. Thấy vậy, anh đành bế cô đến bệnh viện.

Một lúc sau, Hàn Quân Thiên vừa vào lớp thì nhận được cuộc gọi của Chu Tử Hàn, và rời khỏi lớp học ngay sau đó.

"Cậu giải thích đi!" - Chu Tử Hàn nắm lấy đôi bàn tay của em gái và hỏi anh.

Quân Thiên lặng im một chút, nhìn về phía Hiểu Linh đang nằm trên giường bệnh với gương mặt tái nhợt, yếu ớt, hình như đã khóc rất nhiều. Anh liền nói.

"Cô ấy bảo cô ấy tới nhiệm kì!" - Quân Thiên ngượng ngùng nói với Tử Hàn. "Bảo tôi về nhà mẹ đẻ!" - Anh nói tiếp.

"Nó đã gặp những ai?" - Anh trai cô hỏi vì lo cô sẽ gặp lại Sở Lập Phong cái tên cặn bã, sở khanh, hai mặt đó, anh vừa nghe cậu ấy vừa trở về thành phố nên rất lo lắng.

"Mấy hôm trước có đi ra ngoài mua miếng bảo vệ. Xong, về như vậy" - Quân Thiên thành thật nói hết nhưng ý không hề giải thích.

Quân Thiên vừa nói xong với Tử Hàn, đột nhiên Hiểu Linh liền tỉnh dậy. Hai người đều nhìn chằm chằm về phía cô.

"Sao không ngủ tiếp!" - Anh trai cô hỏi.

"Hai người...nói chuyện lớn như vậy, phòng kè bên cũng nghe thấy" - Thanh giọng yếu ớt của Hiểu Linh.

"Anh/tôi xin lỗi!" - Tử Hàn và Quân Thiên cùng đồng thanh nói.

"Khụ... hai người còn ăn ý đến như vậy... không biết... cậu là phu quân tương lai của tôi hay là của anh tôi đây" - Hiểu Linh nói tiếp.

"Em nằm nghỉ lát nữa đi, xong phải nói cho anh nghe đã xảy ra chuyện gì?" - Anh trai kéo đắp chăn cho cô và bảo cô ngủ.

Hôm sau, về nhà cô biết cô không thể giấu anh chuyện gì, nhưng chắc anh cũng đã biết rồi nên cô thành thật nói cho anh vẫn hơn. Anh trai cô an ủi cô, nói sẽ không sao vì giờ cậu ta và cô đã không còn quan hệ gì, và bảo cô nếu có gặp lại thì xem như không quen biết nhau và nói với anh. Lúc này, Quân Thiên cũng bên cạnh nghe hết được chuyện im lặng không nói gì, ngồi lạnh lùng trên ghế sofa nhìn Hiểu Linh.

"Cậu trông chừng nó thật kỹ vào, không được để nó một mình" - Tử Hàn nói với Quân Thiên với khuôn mặt nghiêm khắc nhưng không kém phần lo lắng.

"Anh nói gì vậy, anh ta còn có gia đình không cần phải lo cho em như vậy, anh ta còn chưa có bạn gái anh dám để anh ta ở trong nhà một mình với em sao?" - Hiểu Linh thấy lời nói đầy hàm ý của anh nên đành phản kháng, cô không muốn như vậy, cô muốn được tự do nếu có người giám sát cô rồi thì cô không còn được thoải mái đi lại, không còn được ngắm mấy anh trai đẹp, không còn được... Cô không muốn!

"Em không thể tự quyết định được gì!" - Thấy cô bướng bỉnh anh đành buông lời cay nghiệt.

"Được tôi sẽ trông chừng cô ấy" - Quân Thiên liền nhận lời, anh không có ý lảng tránh, huống gì anh cũng muốn biết tên nào dám làm tổn hại đến tiểu bảo bối của anh. Anh đã chờ đợi cô rất lâu rồi, lúc bé ngày nào anh cũng đứng cạnh góc cây gần hồ nhìn cô và bố anh câu cá. Mỗi lần cô đến anh chỉ lên đứng nấp sau lưng đi theo cô nên lúc đó thấy cô gặp nguy nên cố sức cứu cô.

Tử Hàn thấy lời nói cùng với nét mặt của Quân Thiên rất thành tâm nên đành cho qua chuyện. Một lúc sau dùng cơm xong anh để cô trên ghế sofa và ra về.

Quân Thiên dọn dẹp xong bàn ăn thấy cô ngồi xem tivi chân mày anh liền nhíu lại, tiến thẳng về phía sofa, cầm lấy chiếc điều khiển anh đập ngay chiếc tivi và bế cô lên.

"Anh... làm cái gì vậy.... thả... thả tôi xuống!" - Hiểu Linh giật mình vỗ vỗ tay vào ngực anh.

"Để xem em còn dám làm như vậy nữa không?"

Bạn đang đọc truyện *Sợ Mất Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Tên biến thái

Quân Thiên đưa cô vào phòng, một căn phòng khác với căn phòng cô... Một căn phòng tau nhã, không sắc sỡ chỉ vền vện vài tấm rèm cửa và những bức ảnh khá kĩ xảo. Đặc biệt là có một sợi dây chuyền được lồng vào một khung ảnh cũ kĩ nhưng rất sạch sẽ, khiến cô nhìn rất quen mắt. Là... là phòng của Quân Thiên. Anh đặt cô lên giường để cô nằm xuống, đắp chăn cho cô và đi ra ngoài. Cô nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng nghiêm túc của anh nên không hề kháng cự, vì nếu có kháng cự với cái thân xác này cũng không được gì.

Vừa nằm xuống liền nhận một cuộc gọi, nhìn vào dãy số quen thuộc, nước mắt từ từ túa ra dù cô không hề muốn khóc. Lúc này Quân Thiên mang ly nước từ bên ngoài vào thấy cô thay đổi sắc mặt liền nói.

"Nếu em muốn nghe thì cứ nghe, còn nếu không tôi có thể giải quyết giúp em" - Anh nhìn chăm chăm vào cô.

"Bằng cách nào?" - Hiểu Linh tin tưởng anh, vì cô không muốn lặp lại những sai lầm mà cô đã gây ra.

Quân Thiên lấy từ trong túi ra một chiếc điện thoại, là một chiếc điện thoại mới và kèm theo đó là một chiếc hộp.

"Đây là gì?" - Hiểu Linh mở chiếc hộp ra và lấy ra một chiếc vòng khá bình thường. Chỉ vền vện có vài chấm màu trên đó, hình như là bóng đèn. Cô tháo chốt vòng và đeo vào cổ tay. Tuy đơn giản nhưng nhìn rất đẹp.

"Đơn giản nhưng nhìn không tồi!" - Hiểu Linh ngắm ngía chiếc vòng trên cổ tay, cô cũng vui lên được một phần.

"Điện thoại của em đưa cho tôi! Còn chiếc vòng cứ đeo trên tay, không được tháo xuống, nếu tôi không nhìn thấy tôi sẽ phạt em" - Quân Thiên nói xong lấy chiếc điện thoại của cô và đi ra ngoài, không nói thêm lời nào nữa.

"Anh... anh phải bảo vệ tôi cho tốt... tôi không muốn giống như lúc trước" - Nhìn thấy anh ra ngoài cô nói lớn với anh, và nằm xuống che mặt lại.

Quân Thiên nghe vậy mỉm cười ra ngoài. "Cuối cùng em cũng thông suốt". Quân Thiên nghĩ thầm trong lòng và cười không thôi.

Mấy hôm sau anh và cô đi học lại. Vừa vào cổng cô lại nhìn thấy Lam Nhã bước xuống từ một chiếc xe sang trọng với chiếc bóng quen thuộc phía trong xe. Cô không để ý nhiều và cùng Quân Thiên vào trường. Lam Nhã cũng thấy hai người họ liền đuổi theo.

"Mấy ngày nay hai cậu nghỉ học, không phải có chuyện gì giấu không cho ai biết à" - Lam Nhã liền buông lời móc méo.

"Hình như đang nói cậu thì phải" - Hiểu Linh không nhìn Lam Nhã mà choàng vào cánh tay của Quân Thiên đi thẳng vào lớp.

Lam Nhã tức đến nỗi bóp méo chai nước trên tay, cô không vào lớp ngay mà đi vào một hướng khác.

"Lúc này em thấy gì?" - Quân Thiên liền hỏi Hiểu Linh.

"Không thấy gì cả! Có chuyện gì sau?" - Hiểu Linh không hiểu anh đang nói gì.

"Vào học thôi!" - Quân Thiên liền lờ đi chuyện anh hỏi cô, vì anh biết người trong xe không ai khác là Sở Lập Phong, người đã từng lừa dối cô. "Anh sẽ cố gắng che lấp những kí ức đau buồn của em, để em có thể nghĩ về những kỉ niệm đẹp có anh" Quân Thiên nghĩ thầm.

Đến nửa ngày Quân Thiên liền nói: "Hôm nay về sớm, có ba mẹ đến thăm em".

Cô nghe anh nói xong liền dọn tập sách cùng anh ra về. Lam Nhã nhìn thấy hành động của hai người họ rất mờ ám liền đi theo. Về đến nhà liền có người ra đón cô vào, hôm nay ba mẹ cô đã tuyển thêm người làm mới vì sợ cô lại ốm nữa mất.

Quân gia cũng từ trong nhà bước ra cúi đầu chào và đi theo vào trong. Lam Nhã rất ngạc nhiên vì nếu cô là con nuôi cô sẽ không được chào hỏi cung kính như vậy, còn chào cô trước Quân Thiên. Cô đang suy nghĩ liền có tiếng chuông điện thoại vang lên. Cô liền nhát máy, nghe xong vẻ mặt cô liền vui hẳn lên, hẳn là cô đã nghe tin gì về Hiểu Linh rồi, nghe xong cô liền ra về.

"Con lại làm ba mẹ lo lắng!" - Mẹ Chu thấy cô bước vào liền quát nhẹ cô.

"Con xin lỗi, sẽ không có chuyện này xảy ra nữa" - Hiểu Linh chạy lại ôm mẹ Chu.

"À Quân Thiên nếu Linh Linh không cho con ở đây con có thể về nhà ba mẹ ở, ba mẹ có một mình bên đó, hai anh em nó lại không chăm lo gì cho hai ông bà già này!" - Mẹ Chu liền quay sang nói với anh, lại nói đến chuyện hai anh em cô không lo gì cho họ.

"À... anh ấy còn phải kèm con học" - Nghe vậy Hiểu Linh liền lên tiếng.

"Vội lại bây giờ con đã quen với món ăn anh ấy nấu, ba mẹ có thể cho người làm về bớt, con không thích trong nhà có nhiều người." - Hiểu Linh lại nói tiếp.

Nghe cô nói xong, ba mẹ Chu liền bật cười và đồng ý yêu cầu của cô và nói với cô phải đi công tác ba tháng báo Quân Thiên ở nhà trong cô và ra về.

Tiền ba mẹ Chu ra cửa xong cô liền chạy một mạch lên phòng, căn phòng mà Quân Thiên đã để cô ở. Vào phòng cô tắm rửa sạch sẽ, đang mãi mê tắm thì nhìn dưới chân có vật thể lạ. Nhìn kĩ lại thì thấy một con gián đang nằm dưới chân cô liền phát ra thanh âm khiến cả căn nhà muốn nổ tung. Nghe thấy tiếng cô Quân Thiên liền chạy một mạch lên phòng và vào phòng tắm liền giúp cô vức bỏ chú gián bé nhỏ đó và lấy một chiếc khăn cho cô. Lúc này Hiểu Linh định thần lại, thấy trên người không một mảnh vải che thân, liền dứt lấy chiếc khăn và đá anh ra ngoài.

"Anh ra ngoài ngay cho tôi, ai cho anh vào!" - Hiểu Linh tức giận la lên.

"Thức ăn chuẩn bị xong rồi!" - Quân Thiên nói xong liền ra khỏi phòng.

"Tên biến thái" - Hiểu Linh la lớn.

Bạn đang đọc truyện *Sợ Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chỉ duy nhất là em

"Anh quen biết Hiểu Linh?" - Lam Nhã hỏi chàng trai kế bên.

"Em không cần quan tâm, anh đưa em đi ăn!" - Chàng trai nói.

"Em rất quan tâm đấy, lúc trước không ngày nào anh đưa đón em, từ khi cô ta xuất hiện anh liền thay đổi. Có phải anh định không hợp tác với ba em?" - Lam Nhã tức giận liền nổi cáo nói về cuộc giao dịch của anh và ba cô. Vì tính chiếm hữu của cô, cô định chiếm Hàn Quân Thiên cho riêng mình và đồng ý giúp Sở gia kết thông gia với Tổng gia để anh có thể ký hợp đồng thành công. Vì vậy, bây giờ cô là vợ sắp cưới của Sở Lập Phong, nhưng chỉ trên danh nghĩa.

"Em đừng quên tôi và em là vợ chồng chỉ trên danh nghĩa, còn về việc của tôi không phải chúng ta đã giao kèo không ai có quyền hỏi chuyện riêng của nhau hay sao?" - Sở Lập Phong liền tức giận bước xuống xe và để cô về nhà một mình.

Hiểu Linh vì chuyện con dâu lúc này mà không dám gặp mặt Quân Thiên, còn anh thì đang bày thức ăn ra đĩa cứ như chưa xảy ra chuyện gì. Cô lén lút nhìn trộm phía trên lầu khuôn mặt đỏ ửng lên, thấy anh không có chút ngại ngùng gì, còn rất bình tĩnh chắc anh không nhìn thấy gì thật, cô cũng yên tâm được phần nào. Nghe được tiếng bước chân của anh ngày một gần cô liền vào một căng phòng gần đó, không ngờ lại vào nhầm phòng của cô lúc trước. Không ngờ nó vẫn như cũ nhưng hình như có mấy đồ vật dụng của anh. Chẳng lẽ anh cho cô ở căng phòng của anh, còn anh lại ở phòng cô hay sao? Đang trút toàn bộ nghi vấn trong đầu bỗng dưng có tiếng mở cửa.

"Thức ăn xong rồi!"

"A... em đi nhầm nhà vệ sinh! Khura..khura" - Cô cười gượng chạy ngay xuống bàn ăn rất đáng yêu.

"Phòng tôi em lại dám nhầm là nhà vệ sinh ư?" - Quân Thiên thì thầm cười và theo sau cô.

Hiểu Linh la toá lên vì thức ăn bày ra đầy cả bàn ăn còn là những món cô thích. Cô liền ngồi vào bàn ăn và bắt đầu thưởng thức tay nghề của Quân Thiên. Anh thấy cô vui vẻ như vậy anh cũng vui theo và cùng cô ăn.

"Lão công rất tài!" - Cô nói.

"Em nói gì?" - Quân Thiên nghe vậy liền cao hứng.

"Khụ... là lão công tương lai của em... anh ấy thật sự rất tài... nấu ăn ngon còn hát rất hay!" - Cô liền nhìn phía anh.

Nghe cô nói vậy anh vừa vui vừa buồn, cả một bầu trời u ám hiện rõ trên khuôn mặt tuấn tú của anh.

"Anh không vui sao? Anh không biết hát? Giọng nói của anh rất ấm áp kia mà!" - Hiểu Linh nhìn thấy khuôn mặt anh liền hỏi anh.

"Không phải tôi không biết hát! Tôi sẽ hát em nghe..." - Nói xong anh liền cất giọng...+ Hát xong hai câu anh nhìn vào khuôn mặt ngơ ngát của Hiểu Linh.

"Sao này giọng hát này chỉ được một mình em nghe thôi đó, anh không được hát cho bất kì ai khác, chỉ duy nhất là em!" - Anh mà hát cho ai khác chắc người ta tạt nước vào mặt anh mất.

"Thật ra em là người thứ hai! Người thứ nhất là ba tôi, có một lần mừng sinh nhật của ba, tôi không biết mua quà gì nên hát tặng cho ba một bài. Hát xong ba dặn tôi sau này hãy hát cho người thật lòng với tôi nghe, người đó sẽ không bỏ rơi tôi." - Anh nhìn chăm chăm vào mắt cô.

"Hura..hura! Em không hiểu cho lắm" - Hiểu Linh cố tỏ vẻ không hiểu tránh ánh mắt lỗi cuống của anh.

"Ăn xong nhớ nghỉ ngơi sớm!" - Quân Thiên liền buông một câu và tiếp tục ăn.

Hôm nay mưa to, hẳn là bão. Trong nhà rất sáng nên cô cũng đỡ sợ nhưng tiếng sấm làm cho Hiểu Linh hoảng. Cô đi sát vào tường đi nhanh xuống bếp lấy nước, đột nhiên căn nhà mất điện khuôn mặt cô đơ hẳn ra bước nhẹ nhàng lên lầu, vì trời tối mất điện nên cô không thể nào nhìn thấy được đường đi. Tiếng sấm lại một lần nữa vang lên làm cho cô giật mình bước chân không vững nên trượt chân ngã, cô hét lên. Quân Thiên liền từ trong phòng chạy ra, trên tay cầm một ngọn nến điện thấy cô ngồi dưới lầu với khuôn mặt sợ hãi lông mày anh liền nhíu lại chạy xuống bế cô lên phòng. Đặt cô một mình trong phòng một lúc anh liền cầm một chiếc thùng to và cả dụng cụ y tế bước vào phòng. Anh lấy từ trong thùng ra những chiếc nến điện đặt khắp phòng cô khiến cho căn phòng sáng hẳn lên nên cô không còn sợ hãi nữa. Sau đó, anh nhẹ nhàng xem vết thương cho cô. Cánh tay và chân cô đầy những vết xước lông mày anh nhíu chặt hơn, thấy vậy cô liền xoa xoa đôi lông mày của anh và mỉm cười.

"Còn như vậy một lần nữa căn nhà này sẽ còn lại một phòng!" - Thấy cô như vậy anh liền thốt ra những lời bá đạo.

"Vậy thì một phòng!"

Bạn đang đọc truyện *Sợ Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Bà đi

Quân Thiên đờ người nhìn Hiểu Linh, nỗi lo lắng bấy giờ đã bị câu nói của cô dập tắt. Trong những ngọn nến lung linh khuôn mặt anh toát lên một vẻ hạnh phúc không thể nào diễn tả được. Anh mỉm cười và bước ra ngoài, nhưng không quên nói một điều gì đó với cô.

"Ngủ ngon đấy, một lúc nến sẽ hết điện em sẽ không ngủ được!" - Lời nói nhẹ nhàng của anh làm cho cô đỡ phần nào sợ hãi.

Căn phòng bắt đầu yên tĩnh một cách kì lạ, làm cho cô không thể nào ngủ được. Cô bắt đầu cầm chiếc điện thoại, mở vào hộp thoại với dãy số quen thuộc liền nhấn cho Quân Thiên nhưng không nói gì. Điện thoại anh liền hiện lên một tin nhắn rằng, anh biết cô không ngủ được nên đã sang phòng cô và đem cho cô một cốc sữa. Anh mặc một chiếc áo sơ mi mỏng đã mở ra vài cúc áo lộ rõ phần ngực rất quyến rũ, chiếc quần tây màu đen nâu kết hợp với áo trong rất lịch lãm, trên tay cầm một ly sữa có chút khói nhẹ từ thành ly thoát ra. Khung cảnh bỗng trở nên huyền bí với những chiếc nến chiếu gọi lên thân thể anh, làm cho đôi mắt của Hiểu Linh không rời khỏi anh, trong đầu cứ hiện lên hình ảnh quyến rũ một cách ngọt ngào của anh. Anh từng bước, từng bước trải dài đến trước mặt cô, nhẹ nhàng đưa cốc sữa trên tay cho cô, trên môi anh nở nụ cười ngọt ngào đến nỗi đôi mắt Hiểu Linh muốn nổ tung. Giọng nói anh bắt đầu hòa vào khung cảnh đó.

"Em không ngủ được sao?" - Quân Thiên đưa cánh tay xoa xoa đầu cô.

"Umm... rất yên tĩnh... không ngủ được. Anh... anh có thể ở đây một lát không?" - Hiểu Linh ấp úng nói, đôi má cô đỏ ửng lên.

"Uống hết ly sữa đó đi!" - Nói xong anh đi ra phía cửa sổ ngồi trên chiếc ghế cầm theo một cuốn tiểu thuyết và yên lặng ngồi đó.

Hiểu Linh uống xong ly sữa liền nằm xuống giường nhắm mắt lại. Cô vẫn không ngủ được. Ngoài trời thì đã tạnh mưa từ rất lâu nhưng vẫn chưa có điện. Không gian lại bắt đầu tĩnh lặng, chỉ có một âm thanh khác đó chính là nhịp thở của Quân Thiên phía cửa. Hiểu Linh lẳng quạ lẳng lại trên giường, bỗng nhiên chiếc nệm lại thụng xuống ở phía sau cô, một luồng khí ấm áp bên tai nhưng có chút gì đó nặng nề, cô liền xoay người thì thấy anh nằm phía sau cô và đôi mắt anh hướng vào cô. Bàn tay anh liền xoa xoa lên phía bụng dưới của cô, hình như anh phát hiện ra gì đó.

"Đi lại đến sao? Em khó chịu lắm sao?" - Thanh âm nhẹ nhàng ấm áp của anh làm mặt cô lại bắt đầu nóng lên.

"Sao... sao anh biết?" - Hiểu Linh ngượng ngùng quay đầu tránh ánh mắt anh.

"Hôm trước mẹ em nói khi đi đến thăm thì em sẽ không ngủ được." - Quân Thiên vẫn đang tiếp tục xoa xoa bụng cô nói.

Hiểu Linh nghe xong mặt cô càng đỏ hơn, nhưng cách anh xoa bụng rất dễ chịu, làm cho cô ngủ thiếp đi.

Hôm sau cô liền gọi điện cho mẹ Chu nhưng bà ấy không bắt máy, chắc do công tác nên cô đành chờ bà về mà hỏi cho ra lẽ. Vì lúc tối cô bị té từ trên

lầu xuống có chút vết thương nên sáng nay Quân Thiên bảo cô ở nhà. Trong nhà chỉ có ông quản gia và vài người cắt tỉa cây ngoài vườn, không ai chơi với cô nên rất chán, cô liền nghĩ tới anh trai và chạy lên phòng. Một lúc sau cô bước ra với chiếc áo T-shirt form rộng và chiếc quần bò kết hợp với đôi giày thể thao giản dị, không giống với một tiểu thư tài phiệt chút nào, cô liền bảo tài xế đưa cô đến cửa hàng của anh. Tuy anh là mở cửa hàng nước hoa, nhưng bên trong bán rất nhiều đồ trang sức, quần áo,... Cô rất ít khi đi mua đồ, những bộ đồ của cô hoàn toàn là do mẹ Chu mua. Lần này cô cũng muốn khám phá thế giới của phụ nữ là như thế nào nên Hiểu Linh quyết định đến cửa hàng của anh.

Không ngờ ở bên ngoài cửa hàng của anh tuy không lớn nhưng bên trong lộng lẫy vô cùng, có đầy đủ tất cả mọi thứ. Cô đi xem tất cả mọi thứ xung quanh liền ghé vào một chỗ bán giày, cô muốn mua một đôi nhưng lại quên mang thẻ. Hiểu Linh liền gọi cho anh trai nhưng anh cô bận đón khách hàng ở sân bay khoảng một giờ đồng hồ nữa mới tới chỗ cô được, cô đành chọn một đôi trước và bảo nhân viên bán hàng lấy size 37. Cô chọn một đôi Converse màu đỏ và bảo nhân viên gói hàng. Khi đến quầy tính tiền cô bảo là đợi anh cô tới vì cô quên mang thẻ, liền nhận được ánh mắt kì thị của nhân viên.

"Không có tiền mà còn vào đây! Còi bộ đồ cô ta mặc kìa, chả có gì gọi là thời trang." - Nhân viên thu ngân nói.

"Cô đừng có quá đáng... Co biết tôi là ai không?" - Hiểu Linh tức giận nói.

"Không phải là tên nhà quê vào mua giày mà không có tiền trả sao... haha... còn dám mua đôi Converse này nữa, đúng là không biết nhục." - Cô nhân viên bán hàng nói.

"Đồ trên người chắc toàn là hàng fake." - Cô nhân viên thu ngân nói tiếp.

"Cô đợi tôi một chút." - Hiểu Linh lấy điện thoại gọi cho anh trai. "Anh còn không tới em sẽ phá banh cửa hàng của anh đây..."

"Em đừng làm loạn!" - Từ đằng sau Chu Tử Hàn đến nói.

"Chu tổng!" - Hai nhân viên bán hàng liền cúi đầu.

"Hai cô đi theo thư ký Trần làm đơn xin nghỉ việc, xong để trong phòng tôi. Từ ngày mai hai cô không cần đến làm nữa. À... tất cả những đồ trong này của tôi, đều là của em gái tôi, hai cô có ý kiến gì không? Lương tôi sẽ đưa đủ, tôi không muốn hai cô xuất hiện ở đây nữa." - Chu Tử Hàn từ xa đã thấy em gái anh bị bắt nạt nên dạy cho bọn họ một bài học. Em gái anh anh còn không dám bắt nạt huống hồ gì lại để cho hai cô nhân viên có mặt như mù này ăn hiếp.

Hai cô nhân viên không dám ngược nhìn Hiểu Linh, chỉ nói xong câu xin lỗi mà rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Sợ Mất Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Thiên Thiên

Khi hai cô nhân viên vừa rời đi, Chu Tử Hàn liền quay sang nhìn Chu Hiểu Linh. Ánh mắt anh bắt đầu nhìn chăm chăm vào những vết thương trên tay cô, vì chiếc áo tay lỡ ngắn nên lộ rõ làm cho cô không thể nào giấu lâu được nữa.

"Em lại bị thương? Là do ai làm?" - Chu Tử Hàn liền hỏi không ngớt lời.

"Là do em sợ ý trong lúc mất điện... À mà Thiên Thiên đã bôi thuốc cho em rồi, không đau chút nào!" - Hiểu Linh mạnh miệng nói.

"Thiên Thiên...? Em thân với cậu ấy khi nào?" - Chu Tử Hàn phát hiện ra có điều khả nghi.

"Khụ... là Quân Thiên đã bôi thuốc cho em... khura khura" - Hiểu Linh ngượng ngịu nói.

"A... lúc trước có người còn nói là không muốn sống chung với người ta, còn không chịu gã cho người ta vậy mà giờ..." - Chu Tử Hàn chưa nói hết lời liền bị Hiểu Linh cướp mất.

"Chỉ là em gọi vậy thôi, anh đừng có mà chọc em, em mua giày xong rồi, em về đây. Thiên Thiên của em sắp về rồi." - Hiểu Linh vừa nói vừa quay đầu chạy mất làm cho anh trai cô không kịp nói lời nào.

Chu Tử Hàn vừa quay đi thì Hiểu Linh liền chạy tới nắm tay áo của anh. Cô kéo nhẹ nhẹ cánh tay anh như muốn làm nũng.

"Lấy cho em một đôi size 43 nữa nhé!"

Chu Tử Hàn không nói gì liền nói với nhân viên gói giày cho Hiểu Linh. Tuy cô không nói nhưng anh biết đôi giày đó là cho ai rồi. Em gái anh bây giờ đã có người con trai khác chăm sóc không còn cần người anh trai này rồi! À mà không cô còn tới đây, tới cửa hàng này, và còn gọi anh tới cầu cứu vì cô đi ra ngoài thường không mang thẻ bên mình.

"Anh sắp mất em gái rồi!" - Anh trai cô than vãn, cuối đầu xuống.

"Ây da... em vẫn là em gái anh mà." - Hiểu Linh kéo tay anh làm nũng.

Hình như sau hôm cô bị bắt cóc cô không còn mạnh mẽ như trước nữa, bây giờ đã ra dáng một cô gái nũng nịu. Nhưng khí chất mạnh mẽ không mất đi, nó được ẩn sâu trong một góc nào đó.

Mua giày xong, cô được tài xế đưa thẳng về nhà. Nhìn thấy Quân Thiên đang ngồi tựa người trên ghế sofa cô chạy tới đưa anh túi giày. Thấy cô về rồi anh cũng an tâm phần nào, khi về nhà anh không thấy cô đâu anh đã hỏi người làm khắp nhà may là họ nói cô đến chỗ anh trai nên anh quyết định ngồi đó chờ cô về.

"Đi một mình? Đã bảo là em ở nhà, đi là phải nói tôi một tiếng." - Quân Thiên kéo cô lại ngồi lên ghế, hai tay anh nắm chặt lấy tay cô, khiến cô đau đến nhả cả mặt.

"Thiên Thiên! Đa...u..." - Hiểu Linh vừa nói vừa lắc cánh tay.

Quân Thiên thấy vậy liền nói lòng tay ôm lấy cô, xoa xoa đầu cô.

"Em về là được rồi!"

Quân Thiên nói nhỏ bên tai cô, và để cô ra khỏi vòng tay anh. Mắt anh nhìn chăm chăm vào túi giày cô mua và nhìn sang cô.

"Là em mua ở chỗ Dysan! Ở nhà chán quá nên em đến chỗ anh ấy." - Hiểu Linh nhìn nét mặt anh nói. "Là một cặp, em cũng mua một đôi y vậy!" - nói xong cô vui vẻ cười với anh.

"Đã ăn gì chưa?" - Anh hỏi cô.

"Vẫn chưa. Em muốn ăn mì xào"

Nghe cô nói vậy anh đi ngay vào bếp chuẩn bị dụng cụ làm mì. Hình như sau khi cô xuất hiện anh bắt đầu bị cô sai khiến, từ từ bước vào cuộc đời anh, khiến cho cuộc sống anh không còn cô đơn như trước nữa.

Hôm nay bầu trời trong xanh, ánh nắng chiếu qua những chiếc lá xanh vẫn còn đọng lại những hạt sương, không khí mát mẻ. Những vết xước trên tay cô đã lành hẳn nên cô quyết định đến trường. Cô lén lút nhìn vào phòng anh thấy anh đang mang đôi giày cô mua, trên mặt cô bỗng xuất hiện một nụ cười vừa vui mừng, vừa hạnh phúc, có chút gì đó rất kì lạ.

Sau khi ăn sáng xong anh và cô cùng đến trường.

Khi bước vào trường cô liền cảm giác có một ánh mắt đang nhìn mình, nhưng khi nhìn kĩ xung quanh thì không thấy ai khả nghi. Cô liền không để ý và đi vào trường. Quân Thiên thấy cô là lạ liền để cho cô đi trước và phát hiện cô cũng mang đôi giày đó, giống với đôi mà cô đưa anh.

"Thiên Thiên... đi nhanh lên sắp không kịp rồi!" - Hiểu Linh thấy anh đơ người phía sau liền hối thúc anh.

Mấy hôm sau đó, ngày nào cô cũng có cảm giác như là có ai đó đang nhìn cô khiến cho cô không an tâm chút nào. Cô định nói cho Quân Thiên nhưng sợ anh lo lắng, nhưng nếu không nói lại sợ gặp chuyện gì đó không hay. Cô đành nói cho anh biết vậy. Khi anh nghe xong khuôn mặt anh liền nhả lại và bảo cô không được đi ra ngoài một mình, nếu có cần gì nói với anh hoặc nói cho người làm trong nhà, bảo cô sau này có chuyện gì phải nói cho anh dù là chuyện nhỏ nhặt.

Anh và cô hình như không còn xa lạ như trước nữa, đi học luôn luôn ở cùng nhau, khiến cho mọi người cứ nghĩ hai người họ không phải là anh em mà là một đôi. Ngày ngày đều nhận những ánh mắt kì thị, vì anh là nam thần trong trường, khi cô xuất hiện khiến cho biết bao cô gái trong trường bất an, họ xem cô như là tình địch vậy. Nhưng không ai biết cô và anh đã có hôn ước từ nhỏ, là anh thích cô trước, là anh đã đồng ý ở cùng cô chăm sóc cô và trở thành lão công tương lai của cô. Đặc biệt là nếu không có anh cô đã không nhận được những thứ tốt đẹp này, đã không có những ngày vui vẻ hạnh phúc này. Anh như cứu tinh của cô, là kỳ sĩ cũng là hoàng tử trong lòng cô, bây giờ, sau này, và mãi mãi

Bạn đang đọc truyện *Sợ Mất Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Hẹn lớp

Một buổi tối, Hiểu Linh nhận được một tin nhắn báo hẹn lớp của vài người bạn cấp 2 của cô. Cô không nghĩ ngợi gì nhiều cô chạy lên phòng thay ngay một chiếc váy ngắn màu trắng tinh khiết, nhìn cô khác hẳn với phong cách Hiphop cool ngầu lúc trước bây giờ nhìn nhã nhặn hơn. Vừa bước ra cửa cô liền nhận ngay một ánh mắt chết người. Bởi vì, anh đã dặn cô không được ra ngoài một mình đặc biệt là buổi tối.

"Hôm nay em dự họp lớp của mấy người bạn cấp 2, vì lâu đã không gặp lại họ nên em rất muốn đi. Em... em sẽ về sớm!" - Hiểu Linh liền rầu rĩ nói, mong Quân Thiên sẽ bị mất lửa chiều của cô.

"Tôi sẽ đưa em đi, nhưng tôi không vào. Khi nào về gọi tôi!" - Quân Thiên đành để cô đi nhưng không để cô đi một mình liền đưa ra quyết định sáng suốt là đưa cô đi.

Trên đường đi anh nhất đi nhất lại một câu là "Không được uống say!" Khiến cô vô cùng khó chịu. Cô không phải là loại con gái yếu đuối kém thông minh như vậy, nhưng có nhiều lúc cô trở tay không kịp thôi... Đến nơi hẹn cô liền nhận ngay một ánh mắt đang nhìn mình, biết có người nhìn nên cô đi nhanh vào chỗ hẹn mà quên chào Quân Thiên một tiếng. Thiết nghĩ, mê chơi quá nên quên chào anh thôi. Anh đợi cô đi vào rồi mới chạy xe đi.

Vào trong nhà hàng cô thấy hình như cô là người đến cuối cùng. Nhìn mọi người ai ai cũng điều diện cho mình một chiếc váy, một bộ đồ sang trọng. Còn riêng cô chỉ vẹn vẹn một chiếc váy trắng đơn giản như toát lên một dáng người thanh cao, tinh khiết. Vừa bước vào liền nhận ra một dáng người thân quen đang quay lưng về phía cô. Ngay sau những ánh mắt mọi người đang nhìn cô, anh quay mặt về phía cô. Ánh mắt đó, khuôn mặt đó, dáng người đó cô không thể nào quên được, nhưng giọng nói đã khác đi phần nào vì tuổi dậy thì.

"Linh Linh đã lâu không gặp!" - Anh nhìn thấy cô liền nói ngay một câu chào hỏi.

Ngay sau đó mọi người cùng hùa nhau chào hỏi cô. Hiểu Linh mỉm cười ngồi lên chiếc ghế trống cạnh anh.

"Đã lâu không gặp!" - Hiểu Linh cũng nho nhả chào hỏi lại anh và những người trong bàn.

Người con trai ấy không ai khác chính là tình đầu của cô Sở Lập Phong. Mọi người tuy biết cô và anh đã rất lâu không gặp mặt và biết hai người họ quen nhau, cũng biết sự xuất hiện của Lam Nhã nhưng họ không biết anh tiếp xúc với cô vì chỉ một mục đích duy nhất đó là gia tài nhà cô. Nhưng cô không biết anh thích cô yêu cô là thật, vì thích cô yêu cô nên anh đành rời xa cô và để Lam Nhã xuất hiện.

Bầu không khí trở nên im lặng, mọi người không nói gì chỉ nhìn nhau. Một lúc sau một cô bạn reo lên.

"Hiểu Linh cậu đi dự học không chào hỏi bạn bè bây giờ về nên chịu phạt."

Cô bạn ấy nói xong cả nhóm liền hô lên hình như rất hứng thú, cũng muốn Hiểu Linh chịu phạt.

"Uống đi... uống đi... uống đi..." - Mọi người cùng nhau hô lên.

"Thôi được rồi, tôi uống là được!" - Hiểu Linh liền một hơi uống hết ly rượu.

Uống xong Hiểu Linh cảm thấy đắng đắng, cơ thể bắt đầu nóng lên. Vì cô không biết loại rượu cô đang uống là loại rượu mạnh. Whisky là một loại rượu rất nổi tiếng ở Pháp. Đây là lần đầu cô uống rượu không biết đây là rượu mạnh nên uống hết một hơi. Cô bắt đầu thấy choáng nên liền gửi tin nhắn cho Quân Thiên và vào toilet. Cô rửa mặt để lấy lại tỉnh táo nhưng rượu đã ngấm vào cơ thể cô rồi không cách nào có thể cứu vãn. Ngay sau đó liền có một giọng nói quen thuộc.

"Tôi đưa em về!" - Lập Phong thấy cô không ổn liền đỡ lấy vai cô.

"Không... không cần! Tôi có người đón"

Cô không còn sức lực để đẩy dựa ra khỏi vòng tay ấy đành đứng im để Lập Phong dìu đi.

Lúc này Quân Thiên đã đến nơi, anh chạy ngay vào trong liền thấy Lập Phong đang dìu Hiểu Linh. Cô liền cảm nhận được ngay có một ánh mắt khác đang nhìn cô nhưng rất tức giận, cô biết ngay là ai nên mỉm cười lên tiếng.

"Anh đến rồi!"

Cô buông nhẹ một lời, vì biết anh đến cô rất yên tâm biết anh sẽ không bỏ rơi cô nên ngủ thiếp đi. Quân Thiên bắt đầu tiến về phía Sở Lập Phong, bế lấy Hiểu Linh không nói một lời mà đi thẳng ra ngoài. Trong lúc bế cô ra anh nghe được thanh âm nhỏ trong miệng cô phát ra, anh ghé sát tai vào miệng cô.

"Em biết anh sẽ không bỏ rơi em mà!"

Quân Thiên liền đưa Hiểu Linh về nhà nhưng không quên nói một câu.

"Không xem lời nói của tôi ra gì, em chết chắc rồi!"

Hôm sau khi cô tỉnh dậy liền thấy đau đầu, không nhớ hôm qua đã xảy ra chuyện gì. Nhưng cô biết hôm qua cô uống rất say, nhớ đến lời nói của anh hôm qua dặn cô trước khi đi cả óc gáy dựng hần lên. Anh là một tổng tài bá đạo chắc chắn sẽ trừng trị cô, không may hôm nay là ngày nghỉ, cô chết chắc thật rồi.

Một tiếng nói đập tan không khí suy nghĩ của cô.

"Khi em say thật đáng sợ!"

Chương 16: Tắm uyên ương

"Em đã làm gì rồi!" - Vừa nghe anh nói vậy khuôn mặt Hiểu Linh tái đi nhanh chóng, cô tròn mắt nhìn Quân Thiên.

Thấy biểu cảm đáng yêu của cô khi tỉnh dậy khuôn miệng anh bỗng chốc cong lên gọi cảm. Anh tiến lại gần cô vuốt nhẹ tóc cô mỉm cười.

"Em thử nhớ lại xem, rất đáng yêu."

Nghe câu nói vừa rồi của Quân Thiên đầu của cô liền hiện ra hình ảnh cô say mềm đang ôm chân của anh khi vào nhà còn luôn miệng kêu "Thiên Thiên! Thiên Thiên" mặt cô bắt đầu đỏ ửng lên. Sau đó liền quay sang nhìn anh rồi nhìn lại phía nhà tắm cô lại nhớ ra một chuyện đáng xấu hổ hơn là...

Hiểu Linh được Quân Thiên bế trên tay, tay cô luôn vỗ vào ngực anh: "Em nóng.. Em muốn tắm.. Cởi đồ cho em!" Sau đó cô mỉm cười tà mị hai tay ôm cổ anh: "Em muốn tắm uyên ương... Thiên Thiên à!"

Nhớ lại cái con say sìn vừa rồi của cô, Hiểu Linh ôm mặt vào trong chăn đuổi Quân Thiên ra ngoài. Anh vừa quay đi thì Hiểu Linh liền gọi anh lại.

"Anh có làm gì không đó?"

"Em nghĩ thử xem!"

Hiểu Linh không còn đường lui, nghe xong câu nói vừa rồi của anh cô liền muốn đá chết anh cho rồi, sẵn tiện bịt miệng anh.

Mấy ngày liền sau đó, cô luôn tránh né anh vì khi gặp anh trong đầu lại hiện lên mấy hình ảnh vớ vẩn đó. Luôn ăn sau anh cả đến trường cũng không dám đi cùng anh. Vừa vào trường liền thấy anh đang trò chuyện cùng Lam Nhã, lửa giận của cô liền nổi lên. Bất chợt liền có cảm giác một ai đó đang nhìn mình, cô nhún xung quanh liền chạy thẳng vào lớp. Thấy cô không mang bộ mặt xấu hổ mà là sợ hãi chạy vào lớp, biết cô có chuyện gì đó nên anh cũng quan sát xung quanh rồi đi vào.

Về nhà cô chạy ngay vào trong phòng liền thấy một thân ảnh thân quen đang ngồi trên giường không ai khác là Quân Thiên. Nhưng nét mặt anh rất phức tạp không lẽ vì mấy hôm nay trốn tránh anh nên anh tức giận, hay vì chuyện gì khác. Hiểu Linh đứng nhìn anh một lát, một lát sau anh quay sang nhìn cô còn lấy tay ra hiệu bảo cô lại. Thấy vậy cô liền đi lại gần anh, anh liền kéo cô vào lòng xoa xoa đầu cô, ghé sát vào tai cô nói nhỏ đủ để hai người nghe thấy.

"Đừng làm tôi lo lắng có được không? Hãy ở gần tôi..." - Giọng nói anh khàn khàn nhưng rất ấm áp, nói xong anh hôn lên trán cô sau đó đôi môi anh liền cong lên gọi cảm.

Hiểu Linh ôm lấy eo anh để tai vào lòng ngực anh nghe nhịp tim của anh đập loạn nhịp giống như tim cô lúc này. Không biết vì sao khi nghe anh nói anh lo lắng cho cô, cô lại vui đến như vậy, anh còn nói hãy ở gần anh, ôi trái tim cô muốn nhảy ra ngoài.

"Em thật sự rất thích anh... rất thích!" - Hiểu Linh thì thầm nhỏ.

"Có thật không?" - Quân Thiên kéo người cô ngồi đối diện với anh khuôn mặt anh rạng rỡ.

Anh là một người đa nhân cách hay sao ý. Đôi lúc như một cục đá lạnh lùng, đôi lúc như một tổng tài bá đạo, đôi lúc lại như một đứa trẻ con ranh ma, nhưng dễ thương vô đôi. Không biết vì sao khi gặp anh cô lại trở thành một cô con gái như này, biết xấu hổ, biết thẹn thùng, còn bảnh bèo như này.

"Anh nghĩ thử xem!"

Cái giọng nói này hình như càng lúc cô càng giống anh thì phải. Ngay lúc cô vừa ngắt lời liền bị anh chặn môi.

Nụ hôn đầu của cô đã bị anh cướp mất.

"Không được bắt chước tôi! Nếu còn như vậy sẽ chịu phạt!" - Tổng tài bá đạo lại xuất hiện.

Nghe anh nói vậy cô không nói gì tròn xoe mắt nhìn anh trên môi liền nở nụ cười tà mị. Thấy cô khiêu gợi sự kìm hãm bấy lâu nay của anh, anh liền xoay người để cô ở thế bị động.

"Em muốn mê hoặc tôi, em chết chắc!"

Chương 17: Bị nhốt (1)

Dưới ánh trăng hai thân ảnh đang nhìn nhau không nói một lời, tiếng côn trùng, tiếng gió bên ngoài thổi đều nghe thấy rất rõ. Bỗng Quân Thiên ngồi dậy chỉnh tề nhìn Hiểu Linh.

"Yên tâm, nếu không được em đồng ý tôi sẽ không tổn hại đến em. Nhưng nếu tôi phát hiện em giấu tôi chuyện gì, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho em."

Nói xong anh đi ra ngoài trả lại sự yên bình cho cô, cô vẫn nằm im đó không nhúc nhích, mắt mở to nhìn trần nhà lộ rõ sự nuối tiếc và ngượng ngạo của cô. Có lẽ cô đang mong chờ một điều gì đó từ anh.

Hôm sau vào lớp học Hiểu Linh được phân công trực nhật phòng truyền thống cùng Lam Nhã, vì sắp phải nghe bài giảng của giảng viên mới. Sau khi tan học cô bảo Quân Thiên về trước và một mình ở lại dọn phòng. Khuôn mặt anh bắt đầu biến sắc, để cô một mình ở đây anh không yên tâm. Nhưng một lúc sau Tống Lam Nhã đến anh càng không yên tâm hơn vì anh biết cô quen với Sở Lập Phong, cũng không biết cô sẽ dở trò gì.

"Anh về đi em cùng cậu ấy trực xong sẽ về, có gì em sẽ liên lạc với anh." - Hiểu Linh thấy vậy nên lắt tay anh và nói cho anh yên tâm, trong trường chắc sẽ không sao đâu.

"Cậu sợ tôi ăn thịt cô à?" - Lam Nhã ánh mắt của Quân Thiên nhìn Hiểu Linh cô vô cùng tức giận, nhưng phải kiềm chế.

"Anh về đi, em sẽ không sao đâu!" - Hiểu Linh đẩy tay anh bảo anh đi. Anh xoay người nhưng vẫn nhìn cô một cái rồi ra về.

Lam Nhã nhìn thấy rất tức giận, muốn biến Hiểu Linh ra khỏi trái đất để Quân Thiên là của cô, không có Hiểu Linh thì anh sẽ thích cô và yêu cô. Cô đã hứa với Sở Lập Phong là không làm gì tổn hại đến Hiểu Linh, nhưng khi thấy Quân Thiên và Hiểu Linh ân ái bên nhau như vậy cô không chịu nổi, thật sự cô không chịu nổi. Người ngoài nhìn vào sẽ thấy cô là một người tham lam, hôn phu là Lập Phong nhưng lại đeo đuổi thêm Quân Thiên. Nhưng họ không biết cô thích Quân Thiên là thật, còn Lập Phong chỉ là vì ba anh ta đã giúp ba cô vì gia tài nhà cô nên ba cô mới đưa ra hôn nhân này để có thể bù đắp những khoản nợ đó.

Cô không cam tâm, không làm tổn thương cũng được, nhưng cô muốn làm một điều gì đó cho hả giận trước. Miễn cô không nói với Lập Phong thì sẽ không sao, anh sẽ không biết là cô đã làm gì. Khoảng 2h sau cả hai đều dọn dẹp xong Lam Nhã nói vì nhà cô có khách nên về trước bảo Hiểu Linh cất hộ cô dụng cụ vệ sinh và ra về. Hiểu Linh không biết là Lam Nhã đang gài bẫy nên cũng chấp nhận. Cô thu dọn dụng cụ vào kho cất, một căn phòng nhỏ dưới cầu thang trường, dùng để chứa tài liệu nhưng vì đã xây kho khác nên dùng nó để dụng cụ vệ sinh. Hiểu Linh bước vào kho liền có một luồng khí bụi sộc vào mũi cô khiến cô sặc sụa. Để dụng cụ ngăn nắp xong thì nghe tiếng khóa cửa bên ngoài, cô chạy ra thì cánh cửa đã đóng lại.

"Này, ai vậy...? Mở cửa ra, tôi còn trong này... Này... có ai ở đó không?" - Cô tưởng là bảo vệ vì không biết cô vào nên khóa cửa, chắc một lúc sau họ sẽ đến nữa nên cô ngồi chờ.

Rất lâu sau đó không nghe thấy tiếng bước chân của ai, cô bắt đầu sợ hãi. Sợ vì nếu ko ai đi ngang qua đây thì cô sẽ làm sao. Thời tiết bắt đầu se lạnh, tâm trạng cô rối rắm hơn. Cô đập cửa hét lớn đến đôi bay giờ tay chân rã rời, cổ họng đến nỗi sưng đỏ.

Cô lấy chiếc điện thoại gọi cho Quân Thiên nhưng vừa bắt máy thì điện thoại báo không liên lạc được vì không có sóng. Bỗng cô nghe được giọng nữ bên ngoài.

"Cô cũng quá đáng lắm, cô có biết Quân Thiên là của tôi không?" - Lam Nhã bên ngoài nói.

"Thì ra cô vì ghen anh ta mà bắt nhốt tôi ở đây à." Hiểu Linh am hiểu trả lời.

"Tôi không làm những chuyện vô bổ đó, tôi là ai chứ, không hiểu sao lập Phong lại yêu cái tên đàn bà trơ trẽn như vậy." - Lam Nhã tiếp tục nói.

"Anh ta yêu ai anh ta tự khắc biết, còn thời điểm này tôi và anh ấy không còn bất cứ quan hệ nào nữa, mong cô đừng nhất tới anh ta." - Hiểu Linh rành mạch nói không đáp 1 chữ.

"Vậy bây giờ cô cứ ở đây một mình đi nha, kịch hay thì đến cuối mới có, nên cô ngồi chờ nha." - Lam Nhã nói xong rồi đi. Hiểu Linh la đến nỗi khát khô cả họng. Sao bây giờ cô lại yếu đuối đến vậy, một cao thủ karate bây giờ ở nơi đâu, bây giờ cô chỉ biết ngồi ngấm vào chiếc điện thoại vô dụng này. Cô thầm nghĩ nếu không liên lạc được với cô Quân Thiên sẽ đi tìm cô về thôi.

Ở nhà anh đã dọn sẵn thức ăn ra bàn chờ cô về, nhưng đợi mãi không thấy WW cô về. Phòng truyền thống chỉ cần quét dọn một chút là xong nhưng tại sao cô lâu về đến thế, có phải đã xảy ra chuyện gì không. Anh liền mở máy gọi cho Hiểu Linh nhưng không được, anh bắt đầu lo lắng. Gọi theem vài lần nhưng vẫn không được, điện thoại cô hết pin chăng? Điện thoại cô mất sóng chăng?... hàng loạt suy nghĩ diễn ra trong đầu anh. Anh bắt đầu đứng ngồi không yên, anh bảo quản gia dọn dẹp bàn ăn và chạy xe đi. Anh bắt đầu mờ định vị của cô, vì lúc trước anh đưa cho cô chiếc vòng trong đó có gắn thiết bị định vị sẽ tốt hơn cho một tiểu thư tài phiệt như cô. Vị trí của cô hiện giờ là đang ở trường học và gần phòng truyền thống, có lẽ là cô không sao rồi. Nhưng anh vẫn không yên tâm nên tiến thẳng vào trong tìm Hiểu Linh.

Chương 18: Bị nhốt (2)

Trên đường anh không thể nào nhốt xe được vì có 1 vụ tai nạn vừa xảy ra nên xe không lưu thông được. Lúc này anh không thể nào ngồi yên trên xe cũng không bỏ xe ở giữa đường như vậy được. Một lúc sau anh cũng nhốt được tới một cửa hàng, anh liền xin nhường đường và đậu vào gara xe. Không chừa anh liền chạy bộ đến trường vì anh không muốn để Hiểu Linh một mình như vậy.

Đến trường anh lao ngay vào phòng truyền thống, vì phòng nằm phía sau trường nên anh phải chạy mất 10 phút nữa mới tới, nhưng anh còn bị bảo vệ chặn lại nên đến trễ một chút. Cửa phòng đã bị một ai đó dùng cán chổi chặn lại rất chắc chắn, đôi mày anh liền cau lại lập tức cánh cửa liền mở toan ra. Hiểu Linh nghe được cửa phòng có người mở liền chạy tới, không ngờ lại là anh, cô cũng không thể ngờ rằng ngay những lúc cô gặp nguy hiểm anh liền xuất hiện, anh cứ như một thiên thần hộ mệnh của cô, hết lần này đến lần khác cứu cô. Thấy anh, cô chạy xô vào ôm anh nở một nụ cười hạnh phúc không thể tả được. Ngay thời điểm này cô mới biết được một người bảo vệ là như thế nào, từ trước đến giờ cô luôn là một cô gái mạnh mẽ, không đúng... ngay từ khi cô sinh ra đã không phải là con gái rồi. Nên từ trước đến giờ cô luôn tự bảo vệ bản thân, vì không một ai bảo vệ cô cả. Từ nhỏ cô đã sống một mình, vì cô không muốn mình thành một tiểu thư yếu đuối như vậy rất dễ bị bắt nạt.

"Cô dám đụng tới Linh Linh" - Khi tan học Lam Nhã được Sở Lập Phong đón, không ngờ anh lại biết cô làm chuyện đó. Trong xe dù có mở điều hòa nhưng bầu không khí không trong lành một chút nào, ngược lại rất ngột ngạt và căng thẳng. Vì tức giận nên cô chỉ muốn dọa Hiểu Linh một chút, cũng có phần muốn Hiểu Linh không có trên Trái Đất này để cô có thể lọt vào tầm mắt của Quân Thiên, nhưng không ngờ lại gặp Sở Lập Phong.

"Tôi chỉ muốn dọa cô ta một chút... Các cô gái trong trường cũng muốn cô ta bị vậy." - Lời nói không rành mạch có đôi phần áp úng của Lam Nhã làm cho Sở Lập Phong rất tức giận.

"Cô không xem lời nói của tôi ra gì à?" - Sở Lập Phong tức giận quát lên.

"Tôi chỉ muốn dành lại Quân Thiên từ tay cô ta thôi. Anh không có quyền ngăn cản tôi." - Bây giờ cô không sợ lời nói của Lập phong nữa mà thẳng thừng nói ra suy nghĩ của cô.

"Vậy... tôi cũng muốn lấy lại Linh Linh từ tay cậu ta, cô không ý kiến gì chứ? Thủ đoạn của cô quá trẻ con rồi. Nên nhớ hôn nhân này tôi không cần!" - Lập Phong nhìn thẳng vào cô, ngay từ đầu anh đã muốn dành lại Linh Linh từ Quân Thiên, nếu có cơ hội thích hợp nhất định anh sẽ không bỏ qua. Còn về hôn nhân không có cũng không sao.

"Anh không được làm gia đình tôi mất mặt! Tôi sẽ không đụng đến cô ta." - Lam Nhã bắt đầu lo lắng vì nếu hủy hôn người bị mất mặt chính là gia đình cô.

Màn đêm bao quanh, hình như lại sắp có một trận mưa to kéo đến. Sau bữa mắt điện hôm trước cô đã mua dự trữ rất nhiều đèn, bỗng có âm thanh gõ cửa vang lên.

"Cốc.. cốc!"

Từ sau cánh cửa anh bước vào với một chiếc áo sơ mi trắng bó sát cơ thể lộ rõ những bắp thịt săn chắc và 1 chiếc quần tây đã cởi bỏ thắt lưng.

"Em không sao chứ?" - Thanh âm ấm áp vang lên làm cho Hiểu Linh nhìn anh không chớp mắt mà quên đi câu hỏi của anh.

Anh tiến về phía cô tâm không chút tạp niệm ôm cô vào lòng. Lúc này anh lại muốn trêu đùa cô, cũng muốn dạy dỗ cô vì không chú ý đến lời nói của anh. Liền một phát môi cô đã bị một cú va chạm mềm mại của đôi môi anh. Với đôi môi căng mọng của cô làm cho anh không kiềm chế được mà lún sâu vào bên trong. Hơi thở bắt đầu hòa hợp với nhau, cả hai cùng đẩy đưa một chút liền tách ra. Khuôn mặt Hiểu Linh bắt đầu ửng đỏ cúi gằm xuống.

"Không cần phải xấu hổ như vậy, đây không phải lần đầu." - Anh mỉm cười nhìn cô, một nụ cười nửa miệng dịu dàng mà quyến rũ.

Cô ngẩn đầu nhìn anh, trong mắt anh thấy rõ được sự yêu thương cung chịu, tâm như có một dòng nước ấm chảy qua, còn hơn cả ăn phải mật, tâng đá nặng trĩu coi như đã bỏ xuống. Cô nhẹ giọng.

"Thiên Thiên, em chỉ kết hôn và sinh con với người mà em yêu!"

Hiểu Linh lời ít ý nhiều khiến Quân Thiên không khỏi ngỡ ngàng. Anh xoa mặt cô.

"Anh sẽ không để em gặp nguy hiểm lần nào nữa, nếu em không nghe lời sẽ chịu phạt"

Mi cô khép lại tựa vào ngực anh nở nụ cười.

"Em sẽ nghe lời anh, nếu em sai em sẽ để anh định đoạt!"

Lời nói của cô như chọc phải vào sợ dây nào đó trong người anh. Tâm không chút do dự đưa môi anh hôn vào trán cô sau đó rời đi, trên môi không cường lại được mà nở nụ cười hạnh phúc.

Một thời gian sau, cô như quen ở cùng anh. Lúc nào cô và anh quần lấy nhau nhưng không bao giờ vượt quá giới hạn. Đột ngột vào cuối học kì khi cô và anh vừa ra khỏi thời kì học hành, anh trai cô lại dắt một cô gái đến nhà cô, thân hình không tệ, nhưng nhìn có vẻ không phải một tiểu thư giàu có chảnh chọe, si diện, mà là một thực nữ hiền lành. Cô gái nở nụ cười.

"Chào Linh Linh! Chị là Trần Tú Trân."

Hiểu Linh ngạc nhiên nhìn anh trai sao đó nhìn Tú Trân.

"Vâng.. chào chị.. chị là chị dâu?"

"Em không cần ngạc nhiên, không mời anh và chị dâu em vào nhà sao?" - Cô gái chưa kịp nói thì anh trai cô đã cướp lời.

Cô lại sắp có một cô chị dâu hiền lành xinh xắn rồi. Nhưng nếu chị dâu cứ hiền như vậy lỡ bị anh trai hăm hiếp thì sao? Không được... cô phải làm gì đó.

"Chị theo em lên lầu. Thiên Thiên.. giữ anh ấy ở đây, không cho anh ấy theo."

"Em định làm gì cô ấy?"

Từ Hàn nhìn thấy cô em gái của anh kéo vợ tương lai của anh đi lo rằng cô sẽ làm gì cô ấy nên không kìm lòng nhìn theo hướng hai người rời đi.

"Em ấy lại giờ trò gì đây?"

Bạn đang đọc truyện *Sợ Mất Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Bảo vệ chị dâu

****2 năm sau****

Cuối cùng thời cấp 3 của cô đã kết thúc, bắt đầu một kì nghỉ ngắn sau đó bắt đầu lên đại học. À mà không... cô không cần học đại học, vì lúc du học những đề đại học cô đã làm hết, cô còn nhận giảng dạy ở trường Đại học Harvard cho các tiền bối lớn tuổi hơn mình. Nói tóm lại dù cô không học đại học bây giờ nhưng cô vẫn có bằng và không chết đói được. Còn Quân Thiên thì anh quyết định theo nghề của ba anh làm bác sĩ, nên đã chuẩn bị vào đại học. Cô cứ tưởng cô sẽ kết hôn trước anh trai vì đã có vị hôn phu rồi nhưng không ngờ anh lại đưa một cô gái xinh đẹp về ra mắt đưa em gái là cô đây. Cô ngạc nhiên đến mức không nói nên lời.

Theo như 3 năm sống chung với anh bên Mỹ, cô đã biết bên cạnh anh có rất nhiều cô gái đa phần là những thành phần cổ chấp, ăn mặc hở hang. Nhưng bây giờ anh lại đổi phong cách mới, một cô gái ôn nhu, thùy mị, không lòe lẹt như mấy cô gái khác, còn ăn mặc rất kín đáo. Cho thấy cô nhất định phải bảo vệ chị dâu này cho tốt, không để bị anh trai cô bắt nạt.

"Chị không cần phải sợ, sau này em sẽ bảo vệ chị!" - Hiểu Linh vừa nói vừa đưa Tú Trân lên phòng.

"Sao chị lại gặp được anh ấy?" - Ngưng một lát cô nói tiếp. "Anh ấy bắt chị ở bên cạnh anh ấy..?" - Lời nói bắt đầu hoản hốt, cô nghĩ anh cô là một tổng tài bá đạo nào đó. Muốn sở hữu cô nên mới bắt cô ở bên anh ấy.

"Không..không!" - Tú Trân phản ứng ngay. "Là anh ấy muốn bù đắp cho chị" Sau đó cô kể hết mọi chuyện cho Hiểu Linh nghe.

Hóa ra anh trai và chị dâu đã ở bên nhau được 2 năm. Nghe Tú Trân kể thì 2 năm trước cô đang đi trên đường, có một chiếc xe chạy rất nhanh, cô cứ tưởng đèn đỏ chiếc xe đó sẽ dừng lại nên đã đi qua đường. Nhưng không ngờ chiếc xe đó không hề dừng lại, tốc độ tuy đã giảm đi chút ít... đâm vào cô. 3 tháng sau, cô tỉnh lại thì đã thấy mình nằm ở bệnh viện trong một căn phòng VIP của một bệnh viện lớn. Theo như cô hỏi qua những y tá trực trong phòng cô thì đã có một chàng trai đưa cô vào đây, cuối tuần đều đến đây hỏi qua tình hình sức khỏe của cô, nhìn cô một lát sau đó rời đi. Ngày cô tỉnh lại là đã 3 tháng sau, không ngờ cô hôn mê lâu đến vậy. Khi cô tỉnh dậy liền thấy anh ngồi kế bên, anh trầm giọng.

"Em có gốc không đấy?"

Lời nói tuy hơi lạnh nhạt, nhưng chứa đầy sự cứng chiu.

"Tôi sẽ chịu trách nhiệm." - Anh mỉm cười lại gần cô.

Mấy hôm sau đó ngày nào anh cũng đến thăm cô, mua trái cây, nước uống, tất cả những thứ bỏ nhất anh đều mua cho cô. Lúc đầu có hơi ngại vì anh là một người xa lạ, nhưng dần dần cô quen với điều đó, quen có anh bên cạnh và cô bắt đầu thích anh. Quá trình này tuy nhanh mà chậm và anh đến với cô như thế, nó cứ như là một món quà mà thượng đế đã mang đến cho cô lúc cô chẳng còn thứ gì thuộc về mình.

"Anh ấy là tình đầu của chị?" - Hiểu Linh tròn mắt hỏi.

"Sao.. sao em lại biết" - Tú Trần ngạc nhiên nhìn Hiểu Linh.

"Nghe câu chuyện và nhìn khuôn mặt chị em đã biết Dysan là tình đầu của chị." - Hiểu Linh công đôi môi cố ý trêu chọc. "Thiên Thiên không phải là tình đầu của em" - Cô trầm giọng.

Tú Trần chăm chú nhìn Hiểu Linh nghe cô kể chuyện về tình đầu của mình. Một lúc sau Tú Trần ôm Hiểu Linh vào lòng vì thấy cô sắp khóc và nói với cô.

"Nếu không muốn nhất lại thì đừng cố nhớ đến nó, những chuyện từng trải qua trước kia đó chính là quá khứ, quá khứ nếu đã qua đi thì cứ cho nó qua đi, nhất lại chỉ tổn thương mình hơn thôi." - Tú Trần nhẹ giọng an ủi Hiểu Linh.

"Anh Dysan thật ra anh ấy là một người rất tốt, nếu anh ấy đã giữ chị 2 năm chắc chắn sẽ yêu chị thật lòng" - Hiểu Linh nói tiếp

"Chị có thể gọi em là Linh linh không?"

Gật đầu

"Thật ra khi chị hôn mê anh ấy đã điều tra qua chị, thật ra... công ty nhà chị gặp chút khó khăn nên ba chị bắt ép chị gả cho một tên lớn hơn chị tận 20 tuổi để có thể giữ được mối đầu tư và công ty. Chị vì không muốn nên mới bỏ nhà đi sau đó liền bị tai nạn. Những chuyện sau đó em đã biết, anh ấy đã giúp chị giải quyết tất cả mọi chuyện kể cả công ty cũng trở lại bình thường."

Hiểu Linh nghe hiểu hết mọi chuyện, Tú Trần còn nói sau lần đó cô không hề về nhà và ở nhà bạn. Cô được anh đưa vào cửa hàng làm vì cửa hàng thiếu một người quản lý, tình cảm của bọn họ ngày càng sâu đậm. Một lúc sau Hiểu Linh cùng Tú Trần xuống dưới nhà, thấy anh trai và Thiên Thiên của cô đang nhìn nhau rất kì lạ cô bèn đứng trên lầu quát lớn.

"Hai người định nhìn nhau đến khi nào?"

Cứ như thế mà Hiểu Linh và Tú Trần cười rộ lên, anh trai cô và Quân Thiên xấu hổ quay mặt chỗ khác khiến Hiểu Linh không nhận được mà cười to hơn.

"Bọn anh chỉ bàn chuyện đại sự!"

Bạn đang đọc truyện *Sợ Mất Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Ghen với ba vợ

Tú Trần và Hiểu Linh ngày càng thân, Hiểu Linh cũng bắt đầu không quán lấy Quân Thiên nữa vì bây giờ rất ít khi được gặp anh. Đạo này anh trai và anh cũng rất thân với nhau cô thường thấy họ bàn chuyện gì đó. Nhưng chuyện đại sự mà các anh nói là chuyện gì?

"Em ngồi gần ra đó làm gì?" - Quân Thiên từ bên ngoài bước vào nhìn thấy cô không để ý anh vào liền hỏi.

Hiểu Linh vừa nhìn thấy anh liền to mắt nhìn anh, vì cô rất ít khi được gặp anh, nên cô rất nhớ anh, nếu không có chị dâu đến nói chuyện với cô chắc cô buồn chết mất.

"Anh và anh trai lại giờ trò chuyện, anh không để ý đến em em sẽ lấy người khác!" - Đôi mắt liền dời sang chỗ khác, đã bộ làm nũng với anh, gần hôn anh.

Anh liền hướng về phía cô tâm không chút tạp niệm ôm lấy cô, xoa nhẹ đầu cô và hôn lên trán.

"Em có bị ngọc không đấy, ngoài anh ra thì có ai lấy một người ngọc như em" - Anh nhìn vào đôi mắt cô không biết đã sưng đỏ từ bao giờ. Tim anh nhói một nhịp, là do anh đã không nói gì mà đùa trò chuyện với cô, khiến cho cô lo lắng, khiến cho cô cô đơn đến vậy. "Anh xin lỗi! Anh sai rồi!" - Anh ôm chặt cô hơn, thì thầm bên tai cô.

"Anh dám nói em ngọc, không ai dám nói bốn tiểu thư này ngọc cả, anh phải chịu phạt" - Hiểu Linh đẩy ra khỏi vòng tay anh, mặt cáu nhìn anh.

"Được rồi! Vậy em muốn anh làm gì?" - Anh chịu cô.

"Không được cách xa em quá 5 mét."

"Em không được gây rắc rối cho anh đâu đó."

"Em sẽ nghe lời"

Tú Trần hôm nay không đến chơi cùng cô, hẳn là chị dâu đã biết anh về nên không tới. Còn Quân Thiên thì cả ngày trong thư phòng đọc sách, mắt cứ dán vào quyển sách không để ý đến cô đang ngồi chán chường một bên. Cô bắt đầu đi xung quanh phòng, tìm một cuốn gì đó để đọc nhưng chả có cuốn nào mà cô thích, toàn sách về y học. Đã 5 tiếng trôi qua, anh cứ không để mắt đến cô, một lúc sau cô chạy tới nằm trên đùi anh hát vu vơ mấy câu, khiến đôi môi ai đó công lên gọi cảm. Nhưng cô không hề hay biết từ lúc hai người ở gần nhau anh chưa bao giờ rời mắt khỏi cô ngay cả hành động nhỏ nhặt nhất, quyển sách suốt 5 tiếng anh vẫn chưa hề lật sang trang khác vẫn cứ lên lúc nhìn những hành động đáng yêu khi chán chường của cô. Cô kéo tay anh, ôm lấy cánh tay anh và khép mắt ngủ. Hơi ấm của anh lan tỏa khắp chiếc ghế khiến cô ngủ một giấc ngon lành.

Đến tối, Hiểu Linh thức dậy thì thấy mình đang nằm trong phòng, nhìn kế bên không thấy Quân Thiên đâu cô liền tỉnh ngủ, vội chạy xuống nhà. Một hình ảnh nam nhân liền đập vào mắt cô, nhìn thấy anh đang nấu bữa tối cho cô, khiến cô hạnh phúc đến nhường nào, chạy đến ôm anh từ phía sau.

"Em cứ tưởng anh lại để em một mình"

"Em đói chưa, hôm nay anh nấu tất cả các món em thích, có cả sườn xào chua ngọt mà em rất thích."

"Anh thật sự là một lão công đa năng nha..."^^

"Buông anh ra nếu không đồ ăn sẽ khét đó!"

Nghe thấy vậy cô buông tay ra và ngồi vào bàn ăn chờ anh. Một lúc sau tất cả món ăn mà cô thích đều được lão công tương lai của cô làm đều được dọn ra bàn. Mùi thơm của sườn xào chua ngọt sộc vào mũi cô khiến cô không kiềm chế được mà dùng tay cầm lấy ăn ngon lành. Mấy anh liền cau lại, quơ lấy tay cô, lấy khăn lau tay cho cô, sau đó lấy đĩa đưa cô. Hành động này khiến cô chợt bừng tỉnh, vì mùi đồ ăn khiến cô không thể khống chế được mà làm mất hình tượng trước mặt anh. Cô cuối gằm mặt.

"Em xin lỗi."

"Từ từ mà ăn, anh sẽ không ăn hết của em"

Hai người vui vẻ cùng nhau dùng bữa tối. Bầu không khí hạnh phúc đó ai cũng đều mơ ước, ngay sau đó đã được anh dành cho, tất cả những điều ngọt ngào anh luôn dành cho cô, chỉ là cô ngốc đến mức không nhận ra là anh có thể làm mọi điều cho cô, bất kể dù cho khó khăn gì.

"Ren..ren... ren.. ren"

Chuông điện thoại từ phòng khách gọi đến. Hiểu Linh vội tắt máy một thanh âm quen thuộc khiến cô không khỏi vui mừng.

"Ba..." - Là ba Chu gọi đến.

"Con ỏn không, ngày mai ba mẹ sẽ đến thăm con, cũng đã lâu không được gặp con và Từ Hàn."

"Ba mẹ về rồi sau... con rất nhớ ba mẹ, anh Từ Hàn rất bận rất ít đến thăm con."

"Cửa hàng của nó hẳn rất tốt."

"Ba biết rồi sao??" - Hiểu linh vừa ngạc nhiên, vừa lo lắng.

"Haizz... con tưởng ba ngốc hay sao, các con làm gì ba và mẹ con điều biết hết"

"Con xin lỗi... vì đã không nói sớm cho ba mẹ... con xin lỗi"

"Muốn xin lỗi thì kêu anh con dắt ba đến xem cửa hàng"

"Ba....ba..."

"Ba mẹ phải lên máy bay đây, tạm biệt."

"Tạm biệt ba"

Vừa tắt máy thì cô còn quên nói với ba là sắp có con dâu rồi, một cô con dâu hiền lành hiếu thảo, cô quên mất rồi. Xoay qua liền thấy anh đứng đó từ bao giờ, cô ngạc nhiên nhìn anh.

"Em nói chuyện với ai mà vui đến thế?" - Anh đang ghen, vì đến trễ nên không nghe được cuộc trò chuyện của cô, chỉ thấy cô rất vui vẻ khi nói tạm biệt.

"Anh...em..." - Thấy anh ghen đến đỏ cả mặt cô không nhìn được mà cười phì.

Không chịu được anh tiến lại bế cô lên, khuôn mặt đã xuống sắc trầm trọng, cô làm sai gì rồi sao???

"Đến giờ đi tắm rồi!" - Anh dịu dàng bế cô vào phòng đặt cô xuống giường. "Không nghe lời anh sẽ tự tắm cho em" - Khuôn mặt tà mị của anh đập thẳng vào mắt cô khiến cô đẩy anh ra chạy một mạch vào phòng tắm.

"Xảo nguyệt" - Thanh âm của cô từ trong phòng tắm phát ra khiến ai đó nở một đường cong trên môi và ra ngoài. Nước ấm, khăn tắm anh đã chuẩn bị sẵn cho cô khiến cô thành khăn mà quất lớn.

"Là ba ba gọi cho em!"

Nghe được câu nói của cô khiến anh yên tâm phần nào ngay sau đó sắc mặt anh trở lại bình thường, cái ghen đã bị anh đá phăng ra chỗ khác. Anh thật sự, thật sự sai rồi, còn ghen với ba vợ, anh sai thật rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sợ Mất Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Ra mắt con dâu

Hôm sau, cả bốn người Hiểu Linh, Quân Thiên, Từ Hàn, Tú Trân đều ra sân bay đón ba mẹ Chu. Vừa gặp được hai người con của mình ra đón, ba mẹ Chu vui vẻ đi nhanh về phía các con. Lúc này, ngạc nhiên hơn khi ông bà thấy một cô gái đang khoát tay Từ Hàn, bà vội vàng lên tiếng.

"Cô gái này là....?" - Thanh âm kéo dài sau đó nhìn Từ Hàn.

"Là bạn gái của con." - Từ Hàn không câu nệ trả lời.

"Chào hai bác! Cháu là Tú Trân" - Cùng lúc đó vui vẻ chào hỏi ba mẹ Chu.

"Đã chào hỏi rồi, bây giờ chúng ta có thể về nhà để dùng bữa cơm để tìm hiểu nhau hơn." - Khi Tú Trân vừa dứt lời ba Chu mỉm cười nhìn các con và nói.

Cả gia đình cùng nhau về nhà ba mẹ Chu, vì đây là đợt công tác không báo trước mà đi lâu như vậy, Hiểu Linh cũng vừa biết không lâu. Ăn xong mọi người đều tập hợp tại phòng khách để cùng trò chuyện, riêng mẹ Chu không nói gì mà chỉ nhìn Tú Trân, bà không biết nên buồn hay nên vui vì lúc trước bà cứ nghĩ anh là một người con trai ít gần phụ nữ, nhưng sau khi đưa Hiểu Linh đi du học bà mới biết anh quen rất nhiều phụ nữ, còn cả dặt về nhà. Nhìn dáng vẻ Tú Trân bà biết cô là một cô gái ôn nhu, hiền lành, cái bà lo ở đây là sợ Từ Hàn chỉ chơi đùa với Tú Trân khiến cô phải chịu sự đau khổ. Nhìn thấy nét mặt của bà khi nhìn Tú Trân, Từ Hàn liền biết bà đang nghĩ gì, anh trầm giọng.

"Đây là lần đầu tiên con dắt người phụ nữ này về nhà ra mắt ba mẹ, và cũng sẽ dắt người phụ nữ này bước trên lễ đường." - Từ Hàn nắm lấy tay Tú Trân kiên quyết.

Mẹ Chu mỉm cười nhìn các con của bà, các con của bà đã lớn thật rồi, bà có thể mau có cháu để ẵm bồng rồi.

"Khi nào các con định sẽ kết hôn." - Mẹ Chu không cần suy nghĩ mà ra quyết định cho các con của bà.

"Sẽ nhanh thôi!" - Từ Hàn nói.

"Anh còn chưa cầu hôn chị dâu" - Hiểu Linh đột ngột lên tiếng.

"Lần ở bệnh viện có tính là cầu hôn không?" - Tú Trân nhìn Từ Hàn.

Nghe đến câu nói của Tú Trân anh chau mày suy nghĩ về chuyện 2 năm trước. Quả nhiên anh nhớ ra có một lần khi Tú Trân hôn mê 3 tháng chưa tỉnh, anh ngồi bên giường nắm lấy tay cô vì muốn cô nhanh tỉnh dậy cũng muốn bù đắp cho cô vì anh mà cô hôn mê lâu đến vậy. Anh cầu khẩn: "Tôi.. xin lỗi em! Vì tôi mà em thành ra như vậy.. nếu bây giờ em tỉnh dậy tôi sẽ chăm sóc cho em và sẽ bù đắp cho em hết những gì em đã trải qua lúc trước. Tôi đã giúp em giải quyết hết mọi chuyện, chỉ cần bây giờ em tỉnh dậy, trở thành người phụ nữ của Chu Từ Hàn này, tôi sẽ không để em phải chịu thương tổn nào nữa!!!"

Nói xong anh cúi gằm mặt xuống giường, được một lúc tay của Tú Trân bắt đầu động đậy, tim anh loạn một nhịp, gọi tên cô sau đó gọi bác sĩ vào. Không lâu sau đó cô mở mắt ra.. nhìn cảnh vật xung quanh, sau đó mắt cô hướng về phía anh. Dường như những lời anh nói cô đã nghe thấy hết nên đã hồi phục nhanh chóng. Bắt đầu từ đó hai người quấn quýt không rời cho đến bây giờ.

Nghe được câu chuyện tình suýt mất của Từ Hàn và Tú Trân khiến Hiểu Linh không tiêu nổi mà mừng mình. Biểu cảm bắt đầu hướng sang Quân Thiên, sống chung với anh lâu vậy rồi cô chưa được lần nào nghe anh nói mấy lời sến ướt như thế, tuy có hơi sến súa nhưng nếu anh nói với cô chắc chắn cô sẽ

rất thích. Nhưng rất tiếc anh là một người cứng ngắt, đến bây giờ anh vẫn còn chưa cầu hôn cô vậy còn cưới hỏi gì nữa.

"Các con mau lên, ba mẹ còn có cháu để ẵm bồng, ba mẹ đã già lắm rồi!" - Mẹ Chu than vãn.

"Ba mẹ phải trẻ để ở lại với con chứ!" - Hiểu Linh nũng nịu ôm mẹ Chu.

"Con lại không hiểu chuyện rồi!" - Mẹ Chu gõ nhẹ vào đầu cô.

"Không được... con không muốn!" - Cô ôm chặt lấy mẹ Chu.

"Được rồi! Được rồi! Các con cũng về nghỉ ngơi đi, ba mẹ cũng muốn nghỉ ngơi một xíu." - Mẹ Chu ân cần nói sau đó xoa xoa đầu Hiểu Linh.

Về được mấy hôm, ba mẹ Chu phải tiếp tục đi công tác, lần này tận Canada. Vì bây giờ là mùa đông, bên đó tuyết rơi rất dày, khí hậu lại khắc nghiệt. Khi tiễn ba mẹ Chu đi Hiểu Linh dặn dò rất kĩ càng, còn sắm cho ông bà thêm mấy cái áo ấm để giữ nhiệt độ cho cơ thể. Lần này chỉ có Hiểu Linh và Tú Trân tiễn ông bà, còn Từ Hàn và Quân Thiên vì bận công việc nên không đến được.

Tiến xong cả 2 cùng ra về, vì lần này không có anh trai và Quân Thiên đi cùng nên cô muốn cùng Tú Trân đi dạo một chút, sẵn tiện ghé mua cho Quân Thiên thêm áo ấm, chắc chị dâu cũng muốn mua cho anh trai. Vì cô không muốn cuộc vui của cô và chị dâu bị mất hứng nên đã đề tài xế về trước. Không gọi xe, Hiểu Linh và Tú Trân vừa đi trên đường vừa trò chuyện vui vẻ, 2 người cùng nhau ăn các món ven đường, sau đó Hiểu Linh và Tú Trân mới ghé mua áo cho Quân Thiên và Từ Hàn. Trên đường về vì trời đã khuya nên Hiểu Linh không thể nào bắt được taxi, kể cả xe buýt. Thế nên, cô cùng Tú Trân đi bộ về nhà mà không gọi cho các anh. Trên đường về, đến một quốc lộ vắng vẻ không một bóng người, Hiểu Linh không sợ một chút nào nhưng Tú Trân thì rất sợ. Hiểu Linh cao giọng.

"Chị dâu yên tâm. em sẽ bảo vệ chị!"

Tú Trân không nói gì chỉ "Ummm.." 1 tiếng rồi thôi. Đi được 5 phút một chiếc xe dừng lại cạnh Hiểu Linh và Tú Trân, ngay sau đó 2 thân ảnh nam nhân liền xuất hiện kéo 2 cô gái vào xe và chạy đi. Cả không gian không chút tiếng động lớn nào, chỉ vãn vãn vài âm thanh thở gấp của Hiểu Linh và Tú Trân và cả tiếng động cơ xe đang hòa trộn vào nhau.

"Các người là ai??" - Hiểu Linh quát lớn.

Tên đàn ông cao to phía trước trả lời: "Mày sẽ biết ngay.. nhanh thôi".i

Bạn đang đọc truyện *Sợ Mất Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Bắt cóc (1)

Trong chớp mắt Hiểu Linh không chút đề phòng liền bị túm lên xe. Tú Trân bất động đứng ngay đó, không kêu hét một tiếng nào. Nhưng không ngờ hai tên nam nhân đó chỉ bắt lấy Hiểu Linh, sau đó tên lấy xe liền khởi động xe chạy mất. Mất vài phút sau, Tú Trân hoàn toàn định lại tinh thần gọi cho Từ Hàn, nhưng không ngờ chỗ này lại không có sóng. Cô bắt đầu rơi vào tình trạng điên loạn, chạy hết chỗ này đến chỗ khác vẫn không được, đành một mạch xách lấy đôi guốc chạy về nhà Hiểu Linh.

Gặp được Từ Hàn và Quân Thiên đang bày dọn thức ăn ra bàn, cô thở không kịp, nói cũng không xong nhìn các anh. Rồi sau đó từ từ kể lại sự tình cho các anh nghe. Cô nhớ lại lúc Hiểu Linh bị đưa đi cô còn thấy một người đàn ông to cao bặm trợn ngồi phía trong xe đeo kính râm, không nhìn phía hai tên bắt cóc mà nhìn phía trước, hẳn ông đã biết hai tên đàn em của ông sẽ không để duột mất Hiểu Linh. Nghe được tin Hiểu Linh bị bắt Quân Thiên chạy vội lên lầu cảm mấy tính tìm vị trí của Hiểu Linh. Quả nhiên như dự đoán bọn họ đã biết trên người Hiểu Linh có máy định vị nên đã chặn thiết bị. Nhưng không sao, chiếc điện thoại anh đưa cô có thể làm nhiễu sóng trong vòng 60 giây, trong 60 giây buộc anh phải tra ra được vị trí của cô. Nhưng thời gian nhanh như vậy thật sự chỉ có cao thủ chuyên nghiệp mới có thể hoàn thành vụ này. Bỗng Tú Trân đẩy anh ra khỏi màn hình máy tính, sau đó trầm giọng.

"Mau kích hoạt"

Quân Thiên và Từ Hàn ngơ ngẩn nhìn cô và làm theo lời cô nói. Ngón tay Tú Trân từ từ lướt trên bàn phím, sau đó nhanh đến không thể đếm được. Cô thật sự là ai?? Lúc trước khi Từ Hàn điều tra Tú Trân, anh chỉ điều tra gia cảnh của cô và cả sự việc vì sao cô lại bỏ nhà đi, nhưng lại không điều tra tất cả những gì về cô vì anh không muốn xâm phạm đời tư của cô quá nhiều. Bây giờ anh lại được mở mang tầm mắt, một cuộc marathon trên bàn phím anh chưa bao giờ được thấy, quả nhiên cô là một hacker ngầm nhưng không biết cô là ai trong vô số hacker đó. Chỉ trong 54 giây Tú Trân đã tìm ra được vị trí hiện giờ của Hiểu Linh, thật là siêu phẩm. Cả hai đều nhìn cô không chớp mắt với vẻ mặt ngạc nhiên.

"Thật ra... thật ra... mọi người thường gọi em là "1013", chắc các anh đã nghe qua." - Tú Trân nhìn vào mắt của Từ Hàn, cô biết anh đang giận vì cô lừa dối anh, trong đôi mắt màu hổ phách trong trẻo của anh cô nhận ra được điều đó, nhưng anh lại tỏ ra như không oán trách cô, và mỉm cười.

"Em làm tốt lắm!"

Một câu ngắn gọn. Không khí bắt đầu tĩnh lặng, Tú Trân và Từ Hàn nhìn nhau không nói lời nào. Ngay lúc này một câu nói dập tam không khí.

"Linh Linh đang ở gần khu phố cổ cách chúng ta 12km"

Quân Thiên không để ý tới 2 người, anh chỉ xem vị trí hiện giờ của Hiểu Linh. Ngay sau đó anh liền chạy đi, Tú Trân cầm theo chiếc laptop đi theo và Từ Hàn cũng theo sau cô.

Trên xe Hiểu Linh bị trời cứ dầy dụa liên tục, la hét không ngừng.

"Làm cho nó câm mồm, nếu giải quyết không xong tại đây không cần ngồi trên xe này nữa" - Tên cao to đeo kính râm phía trước lên tiếng.

"Xem xem nó giấu thiết bị định vị ở đâu?" - ông nói tiếp.

Ngay sau đó Hiểu Linh liền bị một tên đàn em đa ngâm, to xác nhìn cũng có vẻ hơi ghê tợn ngồi đối diện tát vào mặt cô và lấy một chiếc khăn từ trong túi nhét vào miệng Hiểu Linh.

"Thằng ngu. Ai cho mày động đến nó, là của đại ca, cái tát đầu đã bị mày cướp mất" - Tên da trắng, thoát hình cũng to cao tầm 1m8 trở lên, nhưng gương mặt rất kì dị nên lúc nào hắn cũng đội nón che cả khuôn mặt. Theo như những gì Hiểu Linh biết là hắn bị bệnh vảy cá nhưng không phải cấp độ nặng, sần sùi rất đáng sợ, nên gương mặt hắn rất khó coi.

"Lão đại bảo làm cho nó im, chỉ có cách đó"

"Thôi được rồi! Tại mày suy nghĩ có logic xú đi, tao muốn yên lặng."

"Tìm được cái nào thì vứt đi, điện thoại của nó cứ đưa cho tao!" - Tên lão đại nói.

Hai tên đàn em lục soát trên người Hiểu Linh tìm thiết bị định vị nhưng không tìm thấy. Nhưng tên lão đại biết chắc chắn là có.

"Không tìm thấy, chỉ toàn là vật dụng trang sức...!" - Tên da đen nói.

"Ném luôn cho tao! Trên người nó có bất cứ thứ gì thì ném"

Nghe vậy 2 tên đàn em tháo hết trang sức trên người của Hiểu Linh ra và vứt đi, theo cả chiếc vòng tay mà Quân thiên đã tặng cho cô lúc vừa mới dọn đến.

"Không được vứt chiếc vòng!" - Hiểu Linh thấy vậy vội ngăn cản.

"Chiếc vòng...?? Nó có bí mật gì"

"Tóm lại trên người tôi, các anh cứ vứt hết trang sức đều được nhưng chiếc vòng thì không."

"Nó có gì đặc biệt sao?" - Tên da đen hỏi.

"Bọn mày muốn xuống xe hay để tao đá xuống xe." - Tên lão đại mất kiên nhẫn quát 2 tên đàn em.

2 tên đàn em nghe vậy liền câm như hến không nói lời nào mà vứt đi tất cả các trang sức trên người cô.

"Linh Linh bây giờ đang cách khu phố cổ 4km." - Tú Trân vừa phát hiện được vị trí của Hiểu Linh qua chấm xanh đang nhấp nháy trên màn hình. Quân Thiên không khỏi vui mừng vì đã tìm được cô, anh liền tăng tốc.

Không lâu sau đó cả 3 người đều đến nơi tính hiệu định vị phát ra. Nhưng không ngờ cả một con đường không thấy lấy một bóng người. Ngay sau đó anh liền bị một vật chiếu sáng lướt qua mắt anh, không kịp phản ứng anh chạy lại. Đây là chiếc vòng mà anh đã tặng cho cô, và cả trang sức cubgx bị ném hết.

"Lê ra không nên để trong trang sức!" - Quân Thiên bối rối nhìn vào chiếc vòng.

"Tôi nhất định sẽ tìm được em, lão nương tương lai của anh." - Quân thiên thiết nghĩ trong lòng.

"Theo như tôi biết gần đây có 3 khu nhà máy bị bỏ hoang và một bệnh viện bị cháy nhưng dập kịp nên vẫn còn ở được." Có thể tên bắt cóc đưa hiểu Linh đến đó đến nó.

Cả 3 người đều suy nghĩ một hồi lâu. Riêng Quân Thiên ngồi trong xe cứ thấp thỏm nhìn xung quanh, anh không tài nào tập trung được, vì vợ tương lai của anh đang nằm trong tay một kẻ điên loạn khác.

Chương 23: Bắt cóc (2)

Một lúc sau Hiểu Linh liền bị đưa đến một nơi hoang vắng, chỉ nghe mỗi tiếng côn trùng kêu râm rang. Xuống xe tên lão đại liền ra lệnh cho 2 tên đàn em bịt mắt Hiểu Linh lại và dắt cô đi rất lâu, đi được một lúc cô vật gì đó cửa vào chân cô rất rát, xung quanh hình như là cây cỏ, vì mặt váy ngắn nên việc bị lôi đi rất bất tiện.

Không lẽ Quân Thiên, Từ Hàn và Tú Trần đã đoán sai địa điểm mà tên bắt cóc đã đưa Hiểu Linh đi.

Càng đi Hiểu Linh càng mất phương hướng, toàn thân rã rời vì suốt chặn đường cô la thống thiết nên bây giờ chẳng còn sức để đi tiếp. Chân cô đã không còn đứng vững được nữa, ngay lúc đó xung quanh cô một màu đen vay kín, chẳng lẽ cô đã ngất rồi sao.

Không biết bao lâu ánh sáng lại hiện ra trước mắt cô, bắt giác nhìn xung quanh, trước mắt cô là một gian phòng có tone màu xanh biển nhạt, gian phòng được trang trí khá đơn giản, chỉ vền vện vài bức tranh treo tường, một chiếc tủ gỗ sơn bóng kiểu cổ, một chiếc bàn gia dụng nhỏ đặt cạnh giường cô, trên bàn có một lọ hoa nhài cô thích và một chiếc đèn ngủ. Cả không gian tĩnh lặng bao trùm lấy cô, bất chợt một giọng nam nhân quen thuộc đánh tan bầu không khí đó.

"Em đã tỉnh"

Người nam nhân không ai khác chính là Sở Lập Phong, anh cư nhiên xuất hiện trước mắt cô nở một nụ cười ấm áp tiến lại phía cô. Hiểu Linh định lại thần nhìn Lập Phong, có phải là đang mơ hay không, cô không hiểu sao hần cứ xuất hiện trước mắt cô lúc cô muốn quên hần. Chắc chắn là không trùng hợp đến vậy.

Quả nhiên đó chỉ là một rất mơ, lúc này xung quanh cô chỉ là một màu đen, hần là bên ngoài trời đã sáng, nhưng vì đây là một căn phòng kín nên không thể nhìn được bên ngoài. Cô còn ngửi thấy mùi như một vật dụng gì đó bị đốt cháy và thoảng đâu đó có mùi thuốc sát trùng. Vì gian phòng rất tối còn không có cửa sổ nên Hiểu Linh không thể thấy rõ thứ gì, chỉ sờ loạn xung quanh biết đâu có thứ gì đó có thể giúp cô nhìn thấy rõ gian phòng, nhưng vì không còn sức nên cô không thể nhanh nhẹn như trước. Một giọng nam vang lên đánh tan không khí đó.

"Cô sờ loạn cái gì đấy, nhút nhút tôi sẽ trói cô lại!" - Giọng nói hùng hổ của người nam nhân khiến cô giật cả mình hét lên.

"Anh là ai? Sao các anh bắt tôi vào đây. Thả tôi ra!" - Cô ra sức dẩy dụa hét chói tai bọn bắt cóc. Khiến một tên không chịu được mà quát lớn với cô.

Một tên cao to dơ tay tát mạnh vào mặt Hiểu Linh: "Còn không câm mồm!" - Tên cao to ấy chính là lão đại, tên đeo kính râm trên xe lúc cô bị bắt.

Con đầu liền ập đến trên khuôn mặt trắng trẻo của Hiểu Linh, máu đã tứa ra ngay bên mép miệng. Nhưng cô không khuất phục, liên tục hét lớn.

Hần không chịu nổi liền lấy khăn nhét vào miệng cô và trói 2 tay cô lại. Hiểu Linh cứ tiếp tục hét, mặc cho ăn bao nhiêu cái tát và cổ họng cô sắp nổ tung ra cô vẫn phải hét lớn, điều cô mong nhất bây giờ là Quân Thiên và anh trai cô có thể đến cứu cô.

"Khi nào thì chúng ta mới gặp được ông chủ đây, tôi không chịu nổi cái con bé này, bắt nó không hề dễ chút nào." - Tên da trắng nói.

"Lão đại khi nào chúng ta mới được gặp ông chủ, cũng đã mấy giờ rồi." - Tên da đen nói.

"Trông chừng nó cho cẩn thận, nó mà chạy mất tụi bây liệu hai cái mạng quèn của tụi bây... À mà còn nữa, tụi bây mà đụng tới một cộng lông trên người nó ông chủ sẽ cho hai đứa bây châu Diêm Vương sớm, liệu mà làm" - Giọng cay nghiệt, hùng hổ căn dặn 2 tên đàn em. Ông biết thịt cừu mà đáng đến miệng sói thì dễ gì sói không ăn, nên ông đã ngăn chặn để sói nhìn thấy thịt mà tự động tháo chạy.

Tờ mờ sáng Quân Thiên, Từ Hàn và Tú Trần đã tìm hết các căn nhà trống, nhà hoang và những chỗ ít người qua lại, nhưng không hề có manh mối gì. Lúc này Từ Hàn chợt nhớ ra lời nói của Tú Trần là còn một bệnh viện bị cháy cách đây không lâu mà bọn họ chưa đi tìm, hy vọng sẽ tìm được Hiểu Linh.

"Bệnh viện đó cách chúng ta không xa, khoảng 1 giờ đồng hồ sẽ tới, sau con hỏa hoạn người dân xung quanh đó đều dọn đi hết vì ở đó có rất nhiều người chết. Họ sợ những người đó sẽ tới quấy nhiễu cuộc sống của họ." - Tú Trần vừa lướt những ngón tay thiên thần trên bàn phím, mắt nhìn vào màn hình vừa nói.

"Trong giới hacker, còn bao nhiêu nhân tài như em?" - Đột nhiên Từ Hàn hỏi cô.

Tú Trần mất vài giây để định hình được câu hỏi của anh, không hiểu sao anh lại hỏi câu hỏi đó. Cô trầm giọng.

"Là Lona Pinky! Theo như em biết cô ấy là một hacker trẻ nhất mà em biết, tuy chỉ nghe nói qua nhưng thật sự cô ấy là một người rất tài giỏi, thật sự rất muốn gặp cô ấy dù chỉ một lần cũng thỏa mãn" - Nghe được câu hỏi của anh cô quên cả việc mình đang tìm Hiểu Linh và rất háo hức nói.

"Bây giờ còn bao lâu mới tới?" - Quân Thiên ngắt ngang cuộc trò chuyện của 2 người, anh rất lo lắng không còn tâm trạng để nghe chuyện của người khác.

Tú Trần nhìn lên màn hình nói: "Khoảng 30 phút nữa chúng ta sẽ tới nơi!"

Sau một đêm vất vả cuối cùng bọn họ cũng tìm ra được một chút manh mối. Trước sân bệnh viện có một chiếc xe màu đen vừa nhìn thì Tú Trần đã nhận ra chiếc xe đó, nhưng Quân Thiên nhìn vào bảng số xe thấy rất quen. Chợt anh nhớ ra đó là chiếc xe mà mấy năm trước mưu sát Hiếu Linh, trong lúc cô hôn mê trên xe luôn đọc đi đọc lại một dãy số, anh liền tra ra đó là bảng số xe của bọn lưu manh nên tổng bọn chúng vào tù.

Anh chạy giấu đi chiếc xe tránh để bọn bắt cóc phát hiện, cả 3 người nhẹ nhàng bước vào trong. Vừa vào tới cổng thì có một chiếc xe khác chạy vào, Quân Thiên ngấm một lát.

"Là Sở Lập Phong!" - Đôi mắt đỏ rực cho thấy anh đang tức giận và nhìn vào tên nam nhân từ trong xe bước ra.

"Quả nhiên là hắn!" - Từ Hàn lên tiếng giọng có chút tức giận.

"Là tình đầu của Linh Linh hay sao, trong rất được, không tồi!" - Tú Trần chăm chú nhìn Sở Lập Phong mà không biết 2 nam nhân đứng cạnh mình đôi mắt đang hừng hực lửa nhìn cô.

"Mau gọi cảnh sát chúng ta phải tổng bọn chúng vào tù một lần nữa!" - Quân Thiên bỏ lại một câu sau đó một mình xông vào bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Sợ Mất Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Bắt cóc (3)

Sở Lập Phong vừa bước xuống xe liền bước vào bên trong mà không để ý là Quân Thiên đang theo sau anh. Ngay sau đó Sở Lập Phong đến một căn phòng bí mật, bên trong tối om, Quân Thiên cũng lên lúc đi vào dù anh chẳng thấy gì. Đột nhiên căn phòng bỗng sáng đèn lên. Đây là căn phòng chứa xác của bệnh viện, nhưng vì đây là căn phòng khuất nên lửa không ảnh hưởng đến nên không thiệt hại gì. Quân Thiên trở tay không kịp liền bị phát hiện nhưng không ngờ về mặt của Sở Lập Phong như không ngạc nhiên lắm, hắn quay sang nhìn anh và nở nụ cười mỉa mai và cao giọng.

"Có vẻ như người không biết gì luôn là cậu, cứ ngang nhiên sập bẫy như vậy!"

Quân Thiên vẫn chưa hiểu, chẳng lẽ anh đã bị Sở Lập Phong gài bẫy.

Ngay lúc này về phía Chu Từ Hàn và Tú Trần ở bên ngoài, Tú Trần phát hiện xung quanh đã bị lắp camera nên khi xe của họ vào đã bị phát hiện. Chắc hẳn thông qua camera nên biết họ đến và trúng bẫy của hắn.

"Hiếu Linh... anh nhốt cô ấy ở đâu?" - Quân Thiên không để ý tới lời nói của hắn mà hỏi ngay tới Hiếu Linh.

Cứ nhiên Sở Lập Phong vẫn không thay đổi về mặt.

"Nhiệm vụ kết thúc!" - Nói xong Sở Lập Phong ngoái đầu đi.

Mấy hôm trước Sở Lập Phong đã tìm đến tên cướp đã đâm Hiếu Linh vào mấy năm trước. Theo như bộ luật hình sự về hành vi cố ý gây thương tích nhưng vì Hiếu Linh chỉ bị đâm nhẹ không ảnh hưởng gì và không có bị mất tài sản nên mức án của hắn không cao, chỉ bị phạt cải tạo không giam giữ 3 năm. Nhưng không hiểu vì lý do gì mà hắn phải bị phạt tù 3 năm.

"Anh tìm cách bắt cóc Chu Hiếu Linh về đây cho tôi" - Sở Lập Phong yêu cầu bọn họ.

"Tôi được hưởng lợi gì?" - Tên lão đại cứ nhiên không muốn mình làm không công đánh mò lòi.

"Tôi sẽ dẫn cái tên đã đưa ông vào tù 3 năm trước!" - Về mặt kiêu ngạo của Sở Lập Phong như nắm được phần thắng.

"Cậu biết ai đã đưa tôi vào tù? Thành giao! Giao người ở đâu địa điểm tôi sẽ gửi qua điện thoại của cậu" - Tên lão đại cũng muốn biết tên nào đã nhìn thấy và đưa ông vào tù, nên đã lấy địa điểm là bệnh viện mới bị cháy không lâu để làm địa điểm giao người.

Sở Lập Phong đi được một vài bước thì đứng lại nói với Quân Thiên.

"Về phía cô ấy... cậu không cần lo, còn bây giờ lo bản thân cậu trước đã" - Anh bước ra khỏi căn phòng, đèn vẫn sáng như cũ, thân ảnh của Sở Lập Phong dần dần khuất sau cánh cửa.

Bỗng trong phòng vọng ra một giọng như rất cảm phần cất lên.

"Là mày...3 năm trước đã tống tao vào tù!" - Tên lão đại đứng đằng sau anh lớn tiếng.

"Nếu ông không làm việc gì sai, thì tại sao ông phải vào tù. Sao.. ông cải tạo tốt chứ? Tôi còn chưa hài lòng về pháp luật lắm chi để ông cải tạo không giam giữ 3 năm "

"Cải tạo không giam giữ? Tao ăn com tù ba năm là để nghe mày nói câu đó à." - Tên lão đại tức giận.

"Sao? Ông bị giam mà không phải cải tạo." - Quân Thiên ngạc nhiên. Anh nhớ không lầm 3 năm trước khi anh báo cho cảnh sát bắt hắn, tòa đã lên án phạt ông cải tạo không giam giữ 3 năm, nhưng vì sao bây giờ ông lại bị giam 3 năm.

"Mày còn ở đó giả ngốc à, mày đem cả chuyện tao cướp giật tài sản nói cho cảnh sát, khiến bây giờ tao không còn nơi để ở, không thể đi đâu mày biết không. Không nói nhiều, tụi bây đập què hai chân nó."

Ngay sau đó 2 tên đàn em của hắn liền xông tới từ phía sau, Quân Thiên không phòng thủ liền bị 2 tên đó đá một cước ngã lẩn. Anh trấn an lại, vì anh đã bị hai tên đó đánh trúng nên có phần hơi choán, anh không khuat phục và sau đó 2 tên đàn em liền bị nắm thóp, lúc này Từ Hàn và Tú Trân cùng cảnh sát ập đến tóm gọn 3 tên, một lần nữa 3 tên đó lại vào tù một lần nữa. Lúc này Quân Thiên đã chạy đi đâu không ai biết, thấy Hiểu Linh không ở đây Từ Hàn liền đoán ra anh đã đi tìm cô ấy, sau đó Từ Hàn liền nhận được tin nhắn Quân Thiên: "Hiểu Linh đang ở chỗ Sở Lập Phong"

Nghe vậy Tú Trân liền tra ra nơi ở của Sở Lập Phong và cả nơi hắn thường lui tới. Cô còn hack các máy quay trên đường để tìm xe hắn, Tú trân nhét mép nói với Từ Hàn.

"Quốc lộ XX, hắn đang dừng xe ngay bên đường, hình như hắn đang mua thứ gì ở...." - Nghe được thanh âm của cô Từ Hàn nhìn chăm chú và màn hình và nhận ra nơi đó anh rất quen thuộc, rất chính xác đó chính là cửa hàng của anh, ngay sau đó liền gọi một cuộc gọi.

Hoàng hôn, cảnh vật không khác gì một bức tranh tuyệt hảo. Ở đầu đó, một thân ảnh đang ngủ trên giường, cô mở mắt ra liền thấy một không gian khác, cô không còn ở nơi tối tăm có mùi thuốc sát trùng nữa mà là một căn phòng rất thơm nhưng không phải mùi hoa nhài mà cô thích. Sau đó liền phát hiện bên cạnh mình có người, cô ngạc nhiên không nói gì.

"Cô đã tỉnh" - Giọng nói quen thuộc mà Hiểu Linh chưa bao giờ quên được

Bạn đang đọc truyện *Sợ Mất Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Bắt cóc (4)

Tiếng mở cửa cắt ngang ánh mắt của Hiểu Linh. Một người phụ nữ trung niên bước vào, trên tay cầm một bát com với một đĩa rau hẹ, một miếng đậu hủ và một ly nước lọc đặt xuống bàn nhè nhẹ nói một câu.

"Tổng tiểu thư đã căng dặn đem com lên cho tiểu thư, tiểu thư ăn ngon miệng." - Người phụ nữ trung niên nói xong cúi đầu chào người phụ nữ ở cửa sổ và bước ra ngoài.

Tổng tiểu thư? Chẳng lẽ....

"Cô còn nhớ tôi chứ? Phải rồi làm sao cô có thể quên tôi được, nếu có quên thì tôi sẽ nhắc cho cô nhớ." - Nói xong cô ta liền xoay mặt lại, đúng không ai khác đó chính là Tống Lam Nhã.

"Sao cô lại đưa tôi đến đây? Cô có ý đồ gì?" - Hiểu Linh ngồi dậy, tựa người vào giường.

"Cô khoan nóng vội, nghỉ ngơi đã, đợi cô khỏe mình sẽ chơi tiếp." - Tống Lam Nhã dùng bộ mặt khinh miệt nhìn Hiểu Linh, như căm thù cô từ rất lâu.

"Cô muốn gì ở tôi?" - Hiểu Linh cau mày hỏi tiếp.

"Tôi muốn gì.. tôi nghĩ cô hiểu rõ nhất. Cô cướp đi Thiên Thiên người tôi yêu, bây giờ lại cướp đi chồng sắp cưới của tôi. Cô sinh ra là để cướp đi hạnh phúc của tôi sao, cô đứng mặt dày ở đó mà hỏi tôi." - Lam Nhã bắt đầu tức giận, đem hết những gì trong lòng nói ra, mắt cô tròn tròn nhìn Hiểu Linh.

"Tôi không bao giờ cướp đi thứ gì của cô, một hạnh phúc không tên thì không bao giờ có giá trị. Cô nên hiểu rõ những thứ nếu đã là của cô thì không ai có thể lấy được, còn không phải của cô thì cô có chấp tay cầu xin đi chăng nữa nó cũng sẽ không cánh mà bay."

"Tôi không cần cô nói lí... được, nếu cô không muốn nghỉ ngơi thì chúng ta cùng chơi vậy!" - Lam Nhã phùng phùng gọi 2 tên mặc vest đen từ bên ngoài vào, chắc hẳn đó là 2 tên vệ sĩ kiêm tay sai của cô. Hắn kéo tay Hiểu Linh xuống giường, trên người Hiểu Linh chỉ có bộ váy trắng, đi chân trần, cơ thể yếu ớt vì cô còn say thuốc nên không đứng vững cứ bị lôi đi như thế.

Một lúc sau Hiểu Linh được đưa đến một hồ bơi, cô bị trối giữa hồ, cô vẫn mơ hồ không biết tiếp đến cô sẽ như thế nào, và sẽ ra sao. Tiếng cười của Lam Nhã vang lên, khiến cô nhón cả tóc gáy.

"Bây giờ chúng ta sẽ cùng chơi trò rơi tự do trong 5 giây, với chiều cao là 5m. Cô đừng lo lắng, họ sẽ kéo cô lên nếu thấy cô không chịu được. Yên tâm nước tôi chỉ bỏ thêm một xíu muối thôi, để cô không cảm thấy nhạt nhẽo." - Lam Nhã cất giọng đầy hứng thú, sau đó cô vẫy tay ra lệnh cho một nam nhân mặc vest đen kéo dây đưa Hiểu Linh lên trên.

"Những trò tiểu nhân này chỉ dành cho những người không nắm bắt được hạnh phúc như cô." - Thanh âm yếu ớt của Hiểu Linh vang lên, câu nói khiến Lam Nhã dừng đứng người.

Không chân chừ Lam Nhã ra lệnh cho tên áo vest đen buông dây, Hiểu Linh từ trên cao rơi xuống nước. Một xíu muối... đây là cả một biển muối, nước chảy vào mắt khiến mắt của Hiểu Linh không thể mở ra được vì rất cay, nhưng cô không hề la lên một tiếng nào mà chỉ cắn rặn chịu đựng. Cô còn nghĩ đây là một coi hội để cô rửa mắt đây mà, nhưng đó chỉ là suy nghĩ của cô. Bỗng hình ảnh lúc cô bị đuối dưới hồ lúc bề hiện ra khiến cô vùng vẫy trong nước nhưng không hề có một tiếng la nào. Vì cơ thể suy nhược nên cô không hề nghĩ tới cô có nỗi ám ảnh về nước, nhưng bây giờ ba hồn bay vía của cô đã quay về, hình ảnh không thể nào nhòa đi cứ hiện ra trước mắt cô. Ngay sau đó, Hiểu Linh liền được kéo lên rồi lại thả xuống mấy lần không thể đếm hết. Đôi mắt của cô dần dần chìm vào trong bóng đêm như thể cánh cửa của Quỷ Môn Quan đã mở đang chờ cô tiến vào.

Hoàng hôn, cảnh vật ngoài biển rất đẹp, đâu đó lại có một thân ảnh xuề xoài nằm chặt vật dưới nền nhà lạnh ngắt. Đôi mắt cô đau đến không thể mở ra được, trước mắt cô bây giờ chỉ là một bóng đen đâu đó lại nhóa lên một tia sáng nhưng rồi lại vụt mất không thể nhìn thấy nữa, toàn thân thì rã rời, cơ thể cô lại bắt đầu tuông ra một loạt mồ hôi nóng dần lên, nhiệt độ cơ thể tăng giảm thất thường khiến cho cô không thể nào nằm yên.

"Thế nào? Chơi vui chứ? Cô lại ngất sớm quá nên tôi chưa tận hưởng kịp bây giờ tôi muốn chơi tiếp nữa." - Giọng nói của Lam Nhã vang ra đâu đó, nhưng vì không mở mắt được nên Hiểu Linh không biết mình đang ở đâu cứ tiếp tục chờ bị giầy vò vạy.

Một lúc sau, cơ thể của cô lạnh hơn như đang nằm trên băng vậy.

"Trò thứ 2 là trượt tuyết nha... biết cô thích tuyết nên tôi đã chuẩn bị một sân băng rộng lớn." - Giọng nói đầy thích thú của Lam Nhã.

"Cô... cô có thể đừng chơi những trò tiểu nhân này không?" - Giọng yếu ớt.

"Tiểu nhân... cô nhìn lại mình đi, đến bây giờ mà tôi vẫn chưa thấy ai đến tìm cô." - Lam Nhã cười khinh.

"Không đâu họ sẽ đến tìm tôi, chỉ là họ không biết tôi ở đâu thôi."

Bỗng có một tên ghé vào tai của Lam Nhã nói điều gì đó khiến cho cô cười nửa môi, sau đó cô quay người vào trong không tiếp tục chơi trò chơi nữa. Lúc này Hiểu Linh mới thật sự được an yên, cô được đưa đến một căn phòng... không đúng đó chỉ là một cái kho thôi, nhưng có đầy đủ giường và cả chăn gối.

Hiểu Linh được một người phụ nữ trung niên thay đồ sạch sẽ và để cô một mình trong phòng. Hiểu Linh cuộn người trong chăn, những hạt mồ hôi trên trán cứ tuông ra như suối, hơi thở không đều rồi nặng dần, nặng dần.

Hôm sau, khi tỉnh dậy cô lại ngửi trúng cái mùi thuốc sát trùng trong bệnh viện, chẳng lẽ cô nằm mơ chẳng. Hôm qua cô còn bị Tổng Lam Nhã hãm hại đến người không ra người, ma không ra ma đây mà, cơ thể vẫn như vậy đau nhứt khắp người,... Còn mắt của cô sao không mở ra được cô quát lên.

"Mắt tôi làm sao thế này? Sao tôi không nhìn thấy gì? Sao tôi không thể mở mắt ra được?" - Một tràng câu hỏi tuông ra từ miệng cô.

Bỗng một vòng tay ấm áp quen thuộc ôm chặt cô, ghé nhẹ vào tai cô.

"Em đừng sợ.. Anh ở đây rồi! Không sao!" - Quân Thiên ôm cô, xoa đầu cô, an ủi cô.

"Mắt em sao vậy? Em có mù không? Sao này em sẽ không nhìn thấy anh sao?" - Hiểu Linh tựa người vào người của Quân Thiên đôi môi khô nứt rung rung từng hồi

Bạn đang đọc truyện *Sợ Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 26: Tại sao không nhìn anh ?

Hiểu Linh khóc lớn, chưa bao giờ cô có cảm giác sợ hãi như bây giờ. Xung quanh cô bây giờ là một bức chắn màu đen, chẳng có một khe sáng hy vọng nào. Cô kiệt sức tựa vào người anh, nghe nhịp tim của anh đang đập nhanh vì cô tâm trạng cô dịu đi hẳn. Chắc hẳn anh có thể khiến cô quên đi sự đau đớn cô phải chịu, và liệm lúc nào không hay.

Vài hôm sau... sức khỏe cô hồi phục hẳn và được đưa về nhà. Nhưng, đôi mắt của cô vẫn chưa thể mở ra được. Cô tuyệt vọng ngồi một mình trong phòng, thấy chán cô mở một bản nhạc cổ điển, người cô đứng đưa theo nhạc nhưng vẫn không có tâm trạng. Cô từ từ bước ra khỏi phòng, tay cô nắm chặt thanh chắn của cầu thang, từng bước từng bước cô đi xuống. Bỗng ai đó đã bịt tai cô lại, nói khẽ

"Hôm nay trời mưa, có thể có tiếng sấm sẽ làm em sợ. Em cứ ở yên trong phòng anh sẽ ở cạnh em."

Từ lúc nào Quân Thiên đã nhìn thấy cô, cô nhận ra rằng anh là một người rất ấm áp. Khi cô gặp khó khăn thì anh sẽ xuất hiện, anh giống như là một thiên sứ được đưa xuống đây để bảo vệ cô.

"Em.. Em muốn đi vệ sinh!" - Cô găm mặt xuống.

"Đề anh đưa em đi!" - Quân Thiên cư nhiên không ngạc nhiên về hành động của cô vì là con gái ai cũng sẽ ngại về việc mình buồn đi vệ sinh trước mặt người bạn trai.

"Anh chỉ cần đưa em tới cửa."

Anh im lặng làm theo lời cô, anh đưa cô đến cửa liền mở cửa ra cho cô, sau đó anh đi về một góc khác tựa vào tường chờ cô. Đôi môi anh cong lên vì một điều gì đó anh cũng không rõ. Khoảng một lúc sau cô bước ra anh liền chạy tới dìu cô đi.

"Này giờ anh đợi em ở đây sao?"

"Vì lười đi nên ở đây đợi em!"

Hiếu Linh dấm một phát vào ngực anh.

"Em... sao đánh anh?" - Quân Thiên ngạc nhiên nhìn cô.

"Vì em không lười nên muốn vận động" - Hiếu Linh không suy nghĩ liền thốt ra những lời rất gần nhưng lại rất xa.

"Em.. Anh muốn đi tắm một chút!!!" - Câu nói của ai đó làm cho anh khó chịu, cơ thể bắt đầu nóng lên, đưa cô nằm lên giường đắp chăn cho cô sau đó liền chạy vọt vào nhà tắm giải nhiệt. Tiếng thờ nặng nề, bất lực trong phòng tắm.

Một tháng sau mắt cô dần hồi phục và được bác sĩ tháo băng gạc trên mắt xuống. Một luồng ánh sáng làm chói mắt cô và xuất hiện một mảng mờ mịt trước mắt cô, cô không nhìn rõ được.. tại sao, tại sao lại như vậy? Thấy tinh thần rối loạn của cô ông cũng đoán được cô đang hoảng vì bây giờ trước mắt cô là một mảng mờ mịt, đã 1 tháng cô mới được nhìn thấy ánh sáng nên có phần sợ hãi và khó chịu.

"Cô cứ nhắm mắt năm giây sau đó mở ra làm như vậy liên tục vài lần mắt cô sẽ nhìn thấy rõ. Vì mắt cô đã bị ảnh hưởng bởi một lượng muối khá nhiều nên cô không được thức khuya và để mắt nghỉ ngơi, vài ngày nữa sẽ khỏi hẳn." - Ngưng một lát.

"À cũng không được vận động mạnh!"

Bác sĩ dặn dò cô xong liền ra ngoài. Đúng thật là mắt cô đã khỏi hẳn, nhưng còn rất đau vì có lẽ do nước muối ảnh hưởng. Lúc này một ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào cô lúc nào không hay.

"Tại sao không nhìn anh?" - Sự tức giận hiện rõ lên khuôn mặt anh, anh là người đã chăm sóc cho cô suốt những ngày qua, cho đến khi cô có thể nhìn thấy được cô lại không nhìn anh lấy một cái.

"Em vẫn chưa thấy... ày da... em đau mắt quá!" - Hiếu Linh ôm mặt úp xuống gối.

Anh không nói gì, thật sự anh đang rất tức giận, anh không nhìn cô nữa mà bước ra ngoài.

"Thiên Thiên!"

Một tiếng gọi làm cơ thể Quân Thiên đứng sựng lại. Tâm không chút tạp niệm quay người tiến về phía cô.

"Em thật sự không chú ý đến cơ thể anh!"

Bạn đang đọc truyện *Sợ Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.